

En het dorp zal duren ...

De dubbelkapel te Wauweringen

nr 23 - juli-september 2004

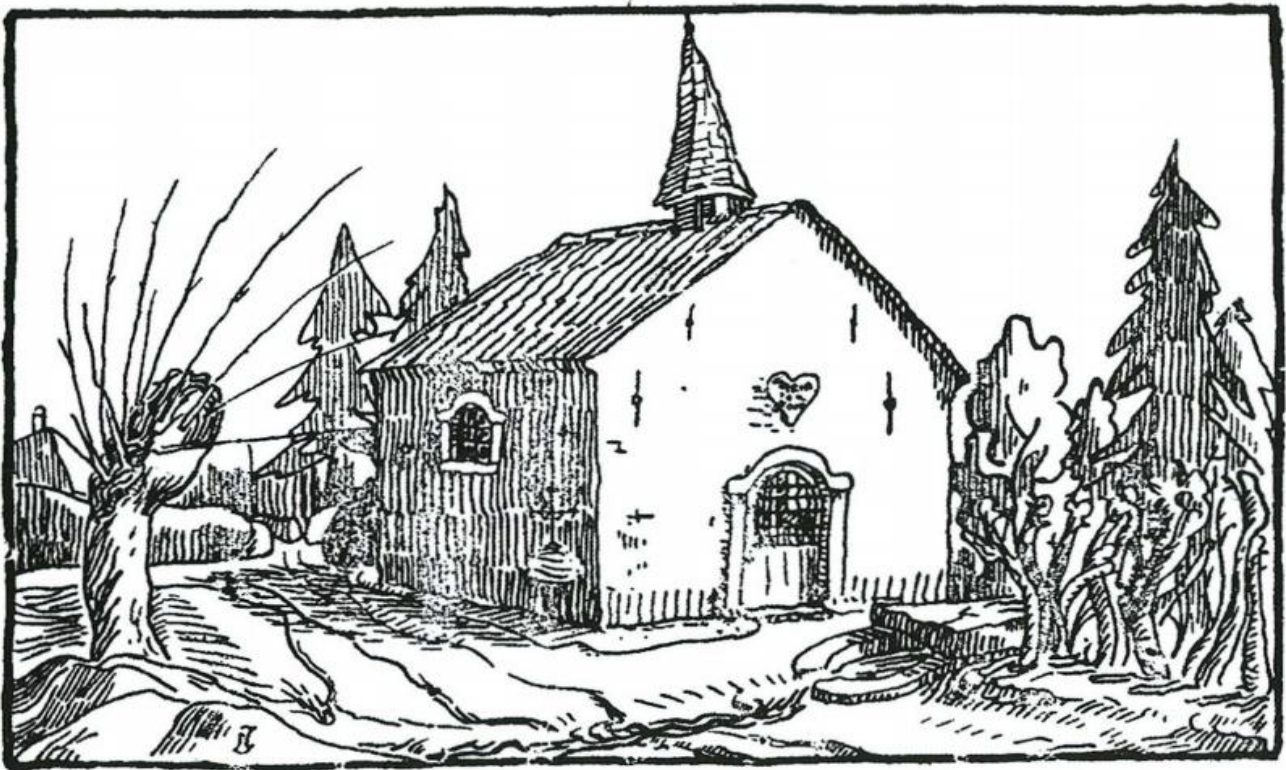
trimestrieel tijdschrift van het heemkundig genootschap
"van witthem" Beersel

En het dorp zal duren ...

De dubbelkapel te Wauweringen

nr 23 - juli-september 2004

---

trimestrieel tijdschrift van het heemkundig genootschap
"van witthem" Beersel

Inhoud

<i>Voorwoord</i>	
MARC DESMEDT	5
<i>De dubbelkapel van O.L.Vrouw Ter Nood en O.-L.-Vrouw Hemelvaart te Wauweringen</i>	
EDGARD WINDERICKX	6
<i>Nog over een linnenblekerij te Dworp</i>	
EDGARD WINDERICKX	20
<i>Het kroningsfeest van Onze-Lieve-Vrouw van Alseberg in 1934</i>	
JAN BRASSINE	23
<i>Spotnamen in Beersel</i>	
MARC DESMEDT	44
<i>Erratum</i>	47
<i>Colofon</i>	48

Voorwoord

MARC DESMEDT

Deze uitgave is nogal religieus geïnspireerd, want we publiceren een artikel over de dubbelkapel van Wauweringen en een over de kroningsfeesten in Alsemberg in 1934.

Deze laatste tekst verscheen reeds in Kerk en Leven, maar we menen dat het bewaren ervan via ons tijdschrift toch wel beter verzekerd wordt.

Dat het niet zo goed gesteld is met onze kapellen is niet nieuw. Prachtige exemplaren, zoals in Beersel aan het rond punt aan de Grote Baan, zijn door gore handen van inwijkelingen definitief vernield. Ondanks het feit dat het gemeentebestuur gewaardeerde inspanningen doet om ons erfgoed veilig te stellen, gaat teveel verloren. We kunnen niet alles bewaren, maar nog eens, er gaat teveel verloren.

Met de kapel van Wauweringen hebben we meer geluk. Hier zijn de eigenaars nog altijd bereid een bijdrage te leveren en is de kapel veilig. Mocht er een prijs zijn voor het behoud van erfgoed, dan geven wij die met een dikke proficiat aan Jean Hanssens en Irene Ecker.

Als klein toemaatje hebben we hier ook de omschrijving van onze spotnamen opgenomen.

In vorig nummer sloop een ernstige fout. Op blz. 22 drukten we twee wapenschilden af. Het rechtse was niet dat van Dworp maar wel dat van Lot.

We voegen in dit nummer een bladzijde met het wapenschild van Dworp. Zij die het wensen kunnen de verbetering inplakken in het vorige nummer. Onze excuses en,

Veel leesgenot.

De dubbelkapel van O.-L.-Vrouw Ter Nood en O.-L.-Vrouw Hemelvaart te Wauweringen

EDGARD WINDERICKX

Over deze kapel schrijft Constant Theys in de "Geschiedenis van Dworp" (1) blz. 172: "Over die kapel, die we wegens haar bouw en ligging voor zeer oud hielden, vonden we in weerwil van veel opzoekingen, geen enkele geschreven inlichting."

Dertien maanden na het verschijnen van de "Geschiedenis van Dworp" (2) doen een zekere Netke en Nestor in januari 1950 hun beklag bij August Winderickx, over het feit dat in het boek zo wei-

6

9 januari 1950

Waarde Heer Theys.

Ik weet niet of u reeds het mysterie reeds hebt uitgelegd waarom te Wauweringen een kleine Kapel is ingebouwt in een grote.

Hierbij een handschrift welke klaarheid brengt en het vraagstuk beantwoord. Waarlijk het is pas weinig jaren geleden en niemand wist er iets van de eigenaarder van het oud geschiedt is niet bekend omdat er in de "Geschiedenis van Dworp" zo weinig vermeld staat over de Kapeel O.-L. Vrouw ter Nood. Jammer natuurlijk dat zij ons over 2 jaart ^{haar} handschrift toevertrouwd heeft.

Indien u het noodig acht was het misschien wenschelijk, en als bijvoegsel aan onze Geschiedenis den tekst in 't kort of lang te vermelden in "Eugen schoor". Des noods ook zou ik het stuk laten fotocopieeren.

De eigenaarder vraagt ^{hij} stuk terug, na onderhandeling met haar zal ik misschien kunnen bekomen dat het mag bewaard worden in onze archievenkas van Dworp.

Zeer hartelijk en gancch toegewegen

Brief aan Constant Theys over kapel Wauweringen.

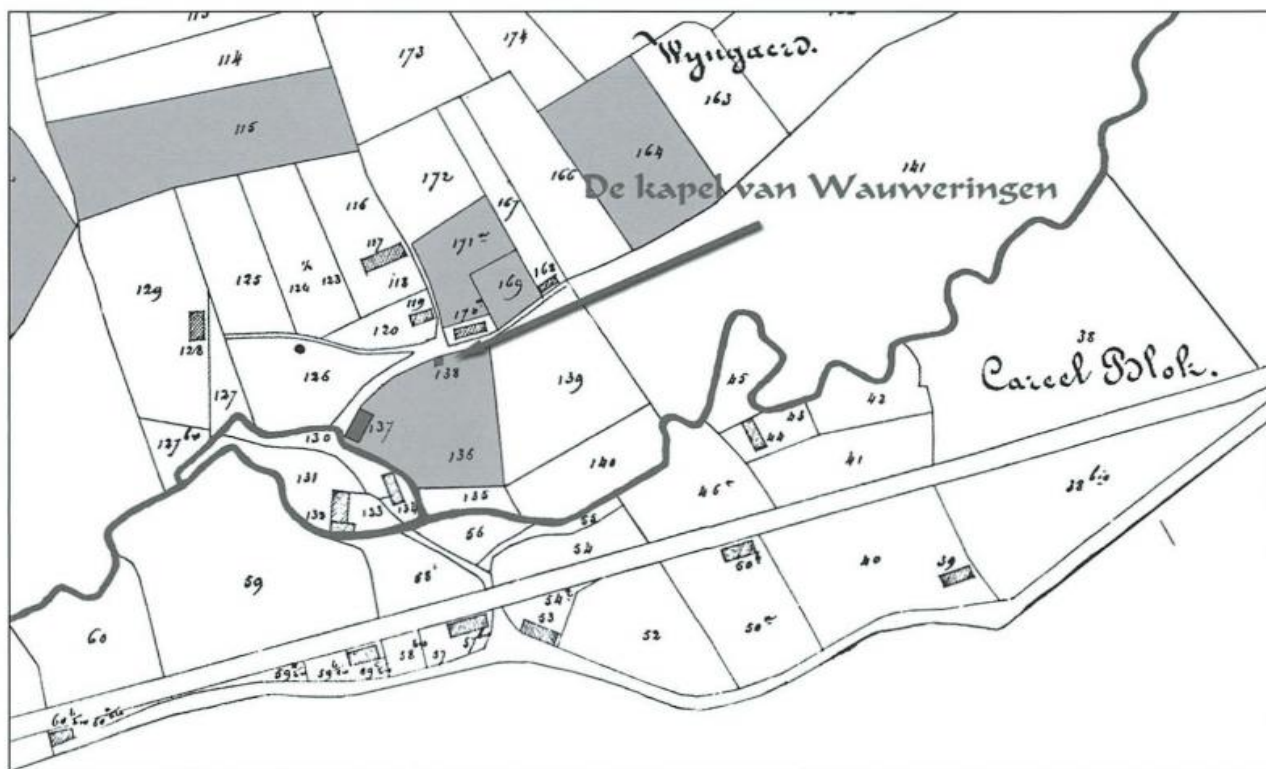
nig vermeld staat over de geschiedenis van de kapel van Wauweringen. Zij bezorgen hem een document dat ze ontvingen van hun nicht, juffrouw Jeanne Baffrooy, woonachtig te Marchienne-au-Pont en afstammeling van de familie Crassaert uit Dworp.

"Beste Netke en Nestor, dat is een geschrift van tante Wivine; ik steek het in uwen brief om het eens te lezen; als ge me schrijft zet het dan weer in den brief.
(getekend) Jeanne Baffrooy" (3)

Hierna volgt het verhaal van de twee kapellen, zoals het opgeschreven werd door deze tante Wivina Crassaert, dochter en kleindochter van de kapelbouwers. We plaatsen het in zijn historische context, aangevuld met gegevens over de eigenaars, hun beroep en het verdere verloop van deze historie.

1. De familie Crassaert

Al in de 18e eeuw had de familie Crassaert (4) in Wauweringen een linnenblekerij en een kleine boerderij. Hun huis in vakwerk en lemen muren had een bovenverdieping en een zolderverdieping, wat zeer uitzonderlijk is voor die tijd. Jozef Wijns, de ontwerper en conservator van Bokrijk, met wie ik het huis was gaan verkennen,

De ligging van de kapel volgens de kadasterkaart van Vandermaelen uit 1846 (perceel n°138).

had het graag te Bokrijk heropgericht, maar bij een volgend bezoek in 1967 was het al gesloopt. Het stond langs de voetweg van Dworp naar Huizingen, op de kadasterkaart uit 1846 van Vandermaelen, plan 8- n°137.

Op deze plaats staat nu de meubelfabriek van Jean Hanssens - Ecker.

Na de eerste wereldoorlog woonden er Philippe Coosemans en zijn vrouw Marie-Thérèse Desaeger. De laatste bewoners waren vader Luppe en zoon Lomme Chap (Guillaume Algoet - Louckx). Lomme Chap verhuisde in mei 1955 naar de herberg "Bloemenhof" gelegen langs de Alsebergsesteenweg in Wauweringen,

De familie Crassaert genoot een zekere welstand en het waren zeer gelovige mensen.

Vader **Guillelmus**, geboren te Dworp op 9 augustus 1739 als tweede zoon van Wijnandus en Anna Maria Asselberghs, trouwde te Dworp op 4 april 1769 met **Joanna Vanderkeelen**, geboren in Dworp op 28 december 1742 en daar gestorven op 17 februari 1806.

Zij hadden acht kinderen, allen geboren in Dworp:

1. Jan Baptist, op 18 september 1770;
2. Barbara, op 11 september 1772;
3. Guillelmus, op 29 juli 1774;
4. Egidius, op 24 november 1776, vroeg gestorven;
5. **Philippus**, op 23 november 1778. Hij bleef op het hof en zette de blekerij verder;
6. Andreas, op 24 april 1781, ging in Alseberg wonen en trouwde er op 24 januari 1810 met Cornelia Surkyn;
7. Maria, op 3 juli 1783, trouwde met Petrus Surkeyn. Ze overleed in Dworp op 18 september 1848;
8. Daniël, op 22 juli 1785, trouwde in Dworp op 24 augustus 1814 met Maria Anna Loris. Zij overleed in Dworp op 20 december 1861.

Philippus trouwde te Pepingen Beringen op 24 april 1811 met **Petronella Van Nijvelle**, aldaar geboren op 14 maart 1787.

Zij hadden negen kinderen, allen geboren in Dworp:

1. Marie-Anne, op 18 maart 1813;
2. **Maria**, op 30 januari 1815, trouwde er op 26 augustus 1841 met **Bartholomeus Matton**. Zij namen de blekerij over;
3. Guillaume, op 26 december 1816. Hij woonde bij de verdeling van de nalatenschap in Geel;
4. Andreas, op 10 juli 1819. Hij werd priester en kapelaan te Sint-Gertrudis-Pede. Op 13 maart 1869 werd hij pastoor benoemd in Bekkerzeel, waar hij overleed op 25 mei 1871;
5. Jean-François, op 28 oktober 1821;

-
6. Philippus, op 25 maart 1825, vroeg gestorven;
  7. **Wivina**, op 5 augustus 1826, **auteur van het opstel over de twee kapellen;**
  8. Joanna-Maria, op 10 augustus 1829;
  9. Appolonia, op 9 februari 1833.

Philippus was al 18 jaar weduwnaar toen hij, om uit onverdeeldheid te treden, zijn goederen op 22 september 1855 door het ambt van notaris Van Lier liet verkopen.

Bartholomeus Matton, ook "Bettel" genoemd, en zijn vrouw Maria Crassaert kochten het huis, de blekerij en de kapel te Wauweringen.

Philippus werd rentenier en overleed op 85 jarige leeftijd in zijn woning in de Kring te Dworp, op 2 mei 1864. Tot in 1839 was hij kerkmeester van Sint-Gurik te Dworp.

Guillelmus bouwde de eerste kapel, Philippus de tweede (grote) kapel van Wauweringen.

2. De Linnenblekerij

Het linnen bleken was een zeer arbeidsintensieve bedrijvigheid. Het linnen dat de mensen thuis op primitieve weefgetouwen weefden tijdens de wintermaanden, was grauw, vettig en vol van onzuiverheden, zodat een nabehandeling nodig was. Dit gebeurde niet bij de wever thuis maar in een blekerij. Ze droegen hun weefstukken naar de blekerij, waar het lijnwaad tijdens een langdurige en omslachtige behandeling gezuiverd en gebleekt werd.

Chemische bleekmiddelen waren toen niet beschikbaar en werden pas op het einde van de 18de eeuw uitgevonden. Chloorwater, in 1785, voor het eerst toegepast in Glasgow in 1787. Bij ons is het vooral onder de merknaam "Eau de Javelle" bekend. Het is kaliumhypochloriet $KOCl$ (of in kaliumcarbonaat opgeloste chloor) dat in 1792 te Parijs werd ontwikkeld. Een ander bleekmiddel, waterstofperoxide (H_2O_2) werd pas in 1920 gebruikt.

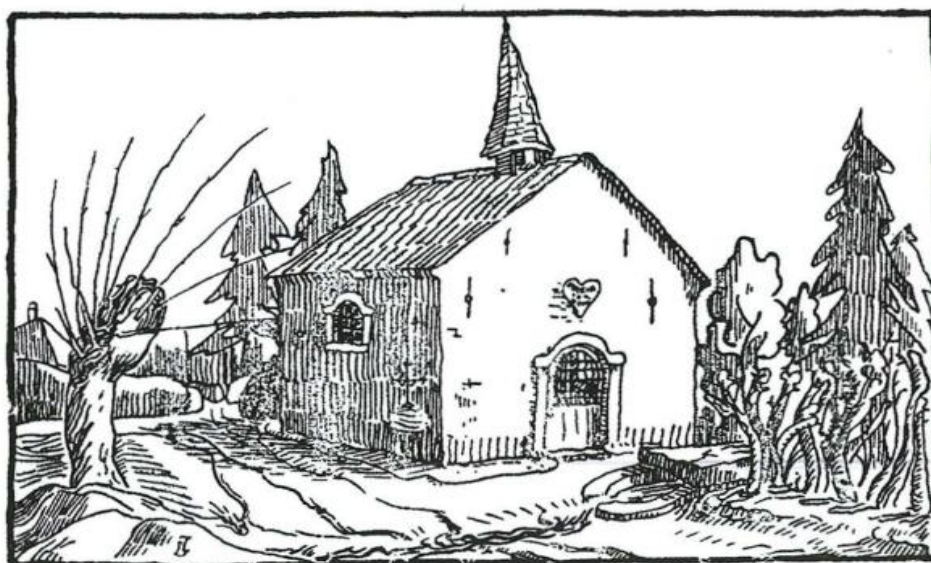
Het bleken gebeurde op een vrij primitieve wijze, door de lijnwaadrollen gedurende verschillende dagen in kuipen te weken in een potasoplossing (kaliumcarbonaat). Daarna werd het gespoeld en opengelegd op de bleekweide, waar het voortdurend nat werd gemaakt. In de bleekweiden waren daarvoor lange greppels aangelegd, waartussen de banden lijnwaad werden open gerold. Het openleggen op de bleekweide werd gedurende dagen en soms weken herhaald. Dit kon uiteraard enkel gebeuren bij zonnig weer. Het alternatief weken, spoelen en uitrollen op de bleekweide werd tot zesmaal herhaald. Op het einde van het bleekproces

werden de rollen nog geweekt in botermelk of melkwei om een nog witter uitzicht te krijgen. Na een laatste spoeling en droging werd de rol lijnwaad uitgestreken en terugbezorgd aan de klant. Het linnengoed dat in de lente binnengebracht werd om het te bleken werd aan de klant terugbezorgd in de herfst.

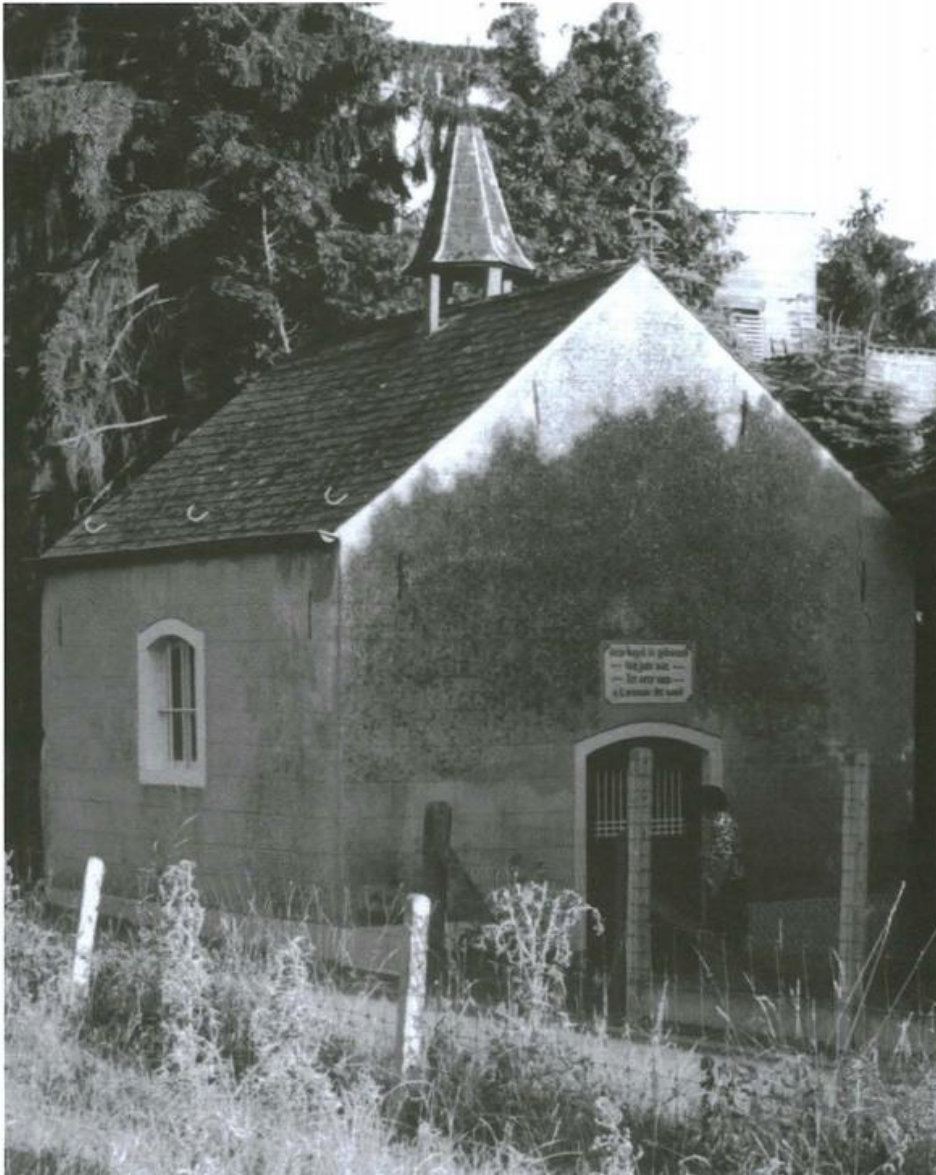
Gans de afhandeling van dit omslachtige procédé was gesteund op een groot wederzijds vertrouwen tussen de bleker en zijn klant. Het is dan ook begrijpelijk dat Philip Crassaert met onrust de situatie in de wijde regio zag verslechteren. In het begin van de 19e eeuw werd er immers door de Franse legers op vele plaatsen geplunderd, ingebroken en gestolen.

3. Het politieke klimaat

Op 11 april 1814 werd Napoleon naar Elba verbannen, na zijn debacle bij Leipzig. Geallieerde legereenheden, Russische kozakken, Pruisen, Saksen, Zweden en Franse deserteurs doorkruisten nog lange tijd de regio Halle. Bovendien keerden talrijke "conscrits", ontslagen uit het Franse leger, terug huiswaarts. Vooral op het platteland was de situatie zeer onveilig. Na het vertrek van de Franse bezetter was een bestuursvacuüm ontstaan. De "bondgenoten" Engeland, Oostenrijk, Duitsland en Rusland overlegden hoe het nu verder moest. In Chaumont werd op 1 maart 1814 een principeakkoord getekend en op 30 mei 1814 bevestigd te Parijs. Onze gewesten zouden verenigd worden met de noordelijke Nederlanden onder het gezag van de Prins van Oranje als gouverneur. Maar de onveilige toestand op het platteland bleef gans de zomer bestaan. Na een relatief rustige herfst en winter, keerde in de lente van 1815 de onrust terug toen Napoleon op 20 maart zijn intocht

De kapel te Wauweringen (pentekening cliché VTB).

Kapel van O.-L.-Vrouw ter Nood te Wauweringen (2004).

deed in Parijs en in juni vanuit Henegouwen onze contreien naderde.

Daarom "waren *Philippus* en zijne echtgenoot *Petronella Van Nijvel* zeer bevreesd bestolen te worden. Zij hadden een groote partij lijnwaerden op hunnen blijkerij van menschen der omliggende dorpen die hunne lijnwaerden aan hen te blijken toevertrouwd hadden. Wat gedaen in die ellendige toestand." Zij beslisten het lijnwaad dat voldoende gebleekt was zoveel mogelijk aan de eigenaars terug te geven en de andere stukken te verstoppen.

"Zij namen al het lijnwaerden van de blijkerij weg en naer deze wel te hebben laten drogen, verbergden zij dezelve in de meest mogelijke veylige plaetsen."

Philip en zijn vrouw, die op dat ogenblik twee kleine kinderen had-

den en pas de blekerij hadden overgenomen, beloofden dat ze een kapel zouden bouwen indien ze deze roerige periode zonder kleerscheuren doorkwamen.

"Hierbij beloofden zij eene capelle te bouwen ter eere van onze Lieve Vrouw ter Nood om door hare voorspraak bevrijd te blijven van schade en verlies. Enige dagen nadien was de oorlog geëindigd en geen ongeval was er hun overkomen."

Maar voorlopig moesten ze hun plannen opbergen:

"Zij vonden geene bekwame plaets om deze kapelle te bouwen en dit is de oorzaak geweest dat deze capel maer in het jaer 1822 is gebouwd geweest."

4. De twee kapellen

In 1817 werd vader Guillelmus Crassaert zwaar ziek. Raadpleging van verschillende dokters bracht geen beterschap. *"Na vruchteloos door verscheidene doctours bezocht te zijn, nam hij zijnen toevlucht tot Maria"*. Daarom beloofde onze brave bleker en boer ook een kapel ter ere van Onze-Lieve-Vrouw te bouwen indien hij mocht genezen. En Guillelmus genas.

"In het jaar 1819 bouwde hij ter harer eere een kapel die 7 voet hoog en 3 voet diep was, (1,93 m.x 0,83 m.), waarin hij het beeld van Maria Hemelvaart plaatste en daarnevens de beelden der Heylige Franciscus en Antonius."

De kapel werd gebouwd langs de (voet)weg van Dworp naar Huizingen, aan de bleekweide. In het midden kwam het beeld van *"O.-L.-Vrouw Ten Hemel Opgenomen"*, geflankeerd door de heilige Franciscus en de heilige Antonius.

Toen Guillelmus al 82 jaar oud was, ging hij in 1821 eindelijk akkoord dat zoon Philip ook zijn kapel mocht bouwen op zijn grond, om zo de belofte uit 1815 na te komen. Beslist werd de nieuwe kapel rond de kleine te bouwen.

"Eyndelijck dachten zij op hun eygendom geen betere plaats te kunnen vinden dan de plaats waer de capel zijns vaeders gebouwd was. Philippus heeft aen zijn vader verzogt de grootere capel te mogen bouwen boven de zijne in zulke wijze dat de klijne in den muer der grootere ingebouwd bleef en heeft de groote gebouwd in het jaer 1822. Hierin heeft hij het beeld geplaatst van Onze-Lieve-Vrouw ter Nood."

De nieuwe kapel werd over de kleine kapel gebouwd, zodanig dat de kleine kapel in de achtergevel van de nieuwe werd geïntegreerd. Nu is de nis van de kleine kapel verstopt door de nieuwe binnenmuur achter het altaar en de beeltenis van O.-L.-Vrouw ter Nood.

De kapel is 5,05 meter lang, 5,20 meter breed en tot aan de

kroonlijst 3,30 meter hoog.

En Wivina schrijft verder in haar verslag:

"Als in het jaer 1830 de cholera ziekte in de stad Halle en deze omstreken woedde was iedereen vol schrik en de inwoners van Wauweringen namen gezamenlijk hunnen toevlugt tot O.-L.-Vrouw ter Nood met dagelijks gelijkelijk den H. Roosenkrans te bidden. Van die tijd af tot hoogen ouderdom (hij stierf te Dworp op 85 jarige leeftijd) heeft Philippus Crassaert alle Zondagen en Heyligdagen 's namiddags ten 5 ure de H. Roosenkrans in die kapel gebeden met een deel der gebueren die met hem kwamen bidden."

Gedurende de daaropvolgende 30 jaar las Egidius Everaert, inwoner van Dworp, er iedere namiddag om vijf uur de Rozenkrans: *"en ontving hiervoor elke keer van Philippus Crassaert de som van 6 stuivers."*

Na de dood van Philippus heeft zijn schoonzoon Bartholomeus MATTON deze traditie verder gezet.

In 1947 schrijft Constant Theys hierover:

"In de zijmuur is er een toegemetselde nis waarboven nog een mooi gesmeed ijzeren kruis met lielevormige armen gebleven is".

In het midden van de daknok is een met schaliën gedekt torentje.

Interieur van de O.-L.-Vrouw ter Nood kapel te Wauweringen (2004).

Mevrouw Irène Ecker, de huidige eigenares van O.-L.-V. ter Nood kapel van Wauweringen (2004).

Vroeger hing er een angelusklokje in, maar met de tijd is het verhuisd naar de kartonfabriek van de familie Coosemans, waar het dienst deed om de schafttijd aan te kondigen. Naast de grote kapel is er ook een gemetst bronputje. De familie Coosemans kwam hier haar drinkwater halen.

Het houten beeld van O.-L.-Vrouw ter Nood is van een ontroerende, onbeholpen naïviteit. Het is vermoedelijk vervaardigd door een plaatselijke houtbewerker. Het is in felle kleuren geschilderd en stelt Christus voor op de schoot van zijn zittende Moeder. Het beeld staat op een sokkel in het midden van een sober altaartje geflankeerd door twee engelen. Aandoenlijk van expressie in al zijn eenvoud.

Volgens de huidige eigenaars, Jean Hanssens en Irène Ecker, zijn achter het altaar de restanten van de kleine kapel nog zichtbaar.

Na de laatste wereldoorlog was de kapel dringend aan herstelling toe. In 1975-76 gaven de nieuwe eigenaars, de familie Hanssens - Ecker, de kapel een grondige opknopbeurt. Binnenin de kapel werden de muren rondom verstevigd door een nieuwe muur in veld-

---

ovensteen. De zoldering werd voorzien van een houten bekleding. De buitenkant werd opnieuw bepleisterd met cement, het dak hersteld en het houtwerk opnieuw geschilderd.

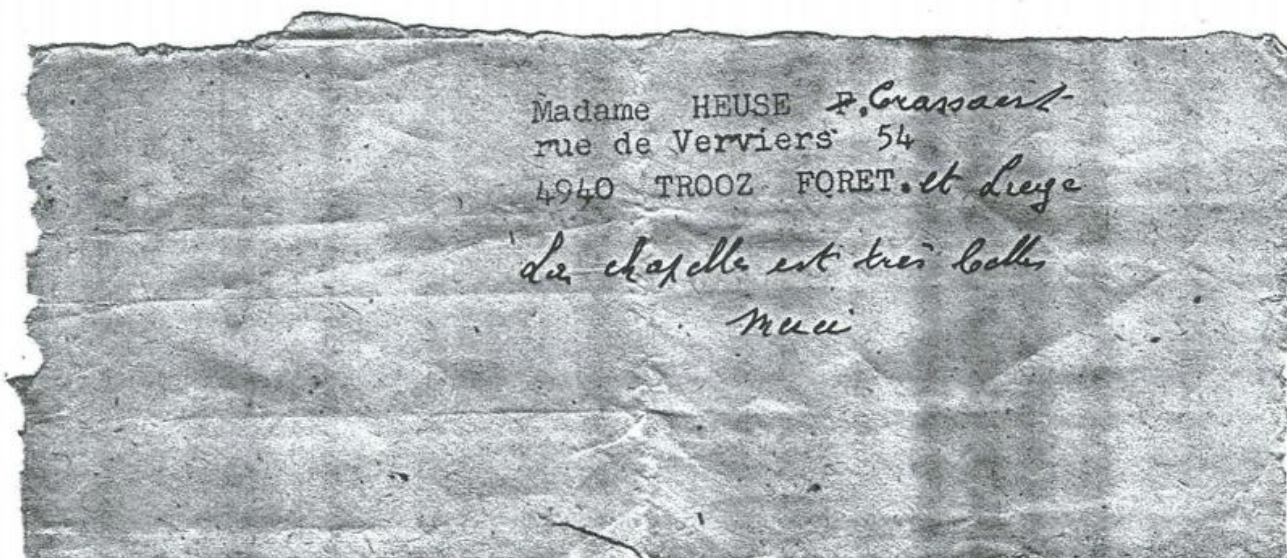
In mei 1976 werd de gerenoveerde kapel plechtig ingewijd, de fanfare op kop. Pastoor Vanhaecke droeg de H. Mis op voor een grote menigte, want de rondgang met de schaal bracht 625 fr. op.

Bij de verdeling van de goederen van Philippus in 1855 werd een beding nopens de kapel voorzien dat als volgt omschreven werd: *"door denwelken akt een gedeelte van het goed nummer twee is aangedeeld aan Maria Crassaert, vrouw Matton, is er bedongen dat de kapel zich bevindende op het goed artikel twee van den eersten koop er eeuwigduriglijk zal moeten blijven opstaan en dat de huurweerde alsdan geschat op acht frank 's jaars, van den grond met het gebouw daarop staande en liggende tusschen het geleeg en den eersten gracht van den blijk zal jaarlijks besteed worden tot het onderhouden van die kapel"*.

Afstammelingen van de familie Crassaert, die in Trooz (oud postnummer 4940 - nieuw 4870) bij Luik wonen, kwamen in de zeventiger jaren nog enkele malen de kapel bezoeken en staken dan hun adreskaartje in de offerblok. De laatste jaren is er echter niemand van deze afstammelingen Crassaert nog in Wauweringen op bezoek geweest.

Plechtige inhuldiging van de gerestaureerde kapel van Wauweringen in 1976.

Briefje achtergelaten bij de kapel door de afstammelingen uit Luik.

5. Voetnoten

1. In 1951 werd het boek "De geschiedenis van Dworp" van Constant Theys bekroond met de VAN GINDERACHTER - prijs.

2. De "**Geschiedenis van Dworp**" werd in 1948 gedrukt in de drukkerij A. Hessens, Komediantenstraat 12 te Brussel, voor rekening van August Winderickx. Er werden 970 exemplaren op gewoon papier gedrukt en 30 op geglaceerd luxepapier. 200 exemplaren werden gekartonneerd aan 15 fr. per boek. De totale kostprijs beliep:

Druk	53.000,00
Clichés	10.738,70
Kartonnage	<u>3.000,00</u>
Totaal:	66.738,70

De aanvankelijke verkoopprijs bedroeg 110 fr. voor een gewoon exemplaar, 130 fr. voor een gekartonneerd en 165 fr. voor een exemplaar op luxepapier. De drukker leverde een eerste contingent af de dag vóór Kerstmis 1948.

De voorraad is uitgeput.

3. De handgeschreven tekst van tante Wivinne werd aan Netke en Nestor door August Winderickx terugbezorgd nadat hij er een getypt afschrift van had gemaakt.

4. Aanvullend geven we hierna de genealogie van Wijnandus Crassaert (voor zover de gegevens ons bekend zijn).

-
- I Wijnandus Craesaert, getrouwd te Dworp op 31 januari 1733 voor de kerk met Anna Maria Asselbergh, dochter van Gaspar Asselbergh en Maria Vermeiren.
Uit dit huwelijk:
1 Jacobus, geboren te Dworp op 18 maart 1737.
2 Guilielmus, geboren te Dworp op 9 augustus 1739, volgt onder II.
- II Guilielmus Craessaert, geboren te Dworp op 9 augustus 1739, overleden aldaar op 4 december 1825. Hij is getrouwd aldaar op 4 april 1769 voor de kerk met Joanna Vanderkeelen, geboren te Dworp op 28 december 1742, overleden aldaar op 17 februari 1806, dochter van Henricus Van Der Kelen en Barbara Borremans.
Uit dit huwelijk:
1 Joannes Baptista, geboren te Dworp op 18 september 1770.
2 Barbara, geboren te Dworp op 11 september 1772.
3 Guilielmus, geboren te Dworp op 29 juli 1774.
4 Egidius, geboren te Dworp op 24 november 1776.
5 Philippus, geboren te Dworp op 23 december 1778, volgt onder III-a.
6 Andreas, geboren te Dworp op 24 april 1781, volgt onder III-b.
7 Maria, geboren te Dworp op 3 juli 1783, overleden aldaar op 18 september 1848. Zij was gehuwd met Petrus Surkeyn.
8 Daniël, geboren te Dworp op 22 juli 1785, volgt onder III-c.
- III-a Philippus Crassaert, geboren te Dworp op 23 december 1778, overleden aldaar op 2 mei 1864. Hij is getrouwd te Pepingen Beringen op 24 april 1811 met Petronilla Van Nijvelle, geboren te Pepingen Beringen op 14 maart 1787, gedoopt aldaar op 15 maart 1787, overleden te Dworp op 17 juni 1837, dochter van Josephus Van Nijvelle en Maria Anna Vanhorenbeeck.
Uit dit huwelijk:
1 Marie Anne, geboren te Dworp op 18 maart 1813.
2 Maria, geboren te Dworp op 30 januari 1815, volgt onder IV.
3 Guillaume, geboren te Dworp op 26 december 1816.
4 Andreas, geboren te Dworp op 10 juli 1819, (priester) overleden te Bekkerzeel op 25 mei 1871.
5 Jean François, geboren te Dworp op 28 oktober 1821.
6 Philippus, geboren te Dworp op 25 maart 1825, overleden aldaar op 17 april 1835.
7 Wivina, geboren te Dworp op 5 augustus 1826.
8 Joanna Maria, geboren te Dworp op 10 augustus 1829.
9 Appolonia, geboren te Dworp op 9 februari 1833.

- IV Maria Crassaert, geboren te Dworp op 30 januari 1815, overleden aldaar op 21 februari 1895. Zij is getrouwd te Dworp op 26 augustus 1841 met Bartholomeus Matton, geboren te Dworp op 7 mei 1815, overleden aldaar op 14 maart 1891, zoon van Franciscus Matton en Emerentiana Vanobbergen.
- Uit dit huwelijk:
- 1 Virginie, geboren te Dworp op 5 februari 1839.
  - 2 Philips, geboren te Dworp in het jaar 1843.
  - 3 Maria Viviana, geboren te Dworp in het jaar 1844.
  - 4 Maria Anna, geboren te Huizingen op 19 april 1846.
  - 5 Paulina, geboren te Huizingen op 16 september 1848, volgt onder V-a.
  - 6 Joanna Catharina, geboren te Huizingen op 30 december 1850.
  - 7 Maria Philomena, geboren te Huizingen op 18 januari 1853.
  - 8 Joannes Baptista, geboren te Dworp op 31 december 1854, volgt onder V-b.
- V-a Paulina Matton, geboren te Huizingen op 16 september 1848 overleden te Dworp op 17 december 1899. Zij is getrouwd te Dworp op 11 januari 1878 met Franciscus Vanhemelrijck, geboren te Dworp op 27 september 1840.
- Uit dit huwelijk:
- 1 Guillaume, geboren te Dworp op 11 oktober 1883.
  - 2 Catharina, geboren te Dworp op 21 januari 1886.
  - 3 Maria Catharina, geboren te Dworp op 10 december 1888.
  - 4 Josephus, geboren te Dworp op 1 december 1892.
- V-b Joannes Baptista Matton, geboren te Dworp op 31 december 1854, overleden te Brussel op 12 januari 1932, begraven te Lot op 16 januari 1932, zoon van IV. Hij is getrouwd te Dworp op 22 oktober 1879 met Francisca Van Roy, geboren te Dworp op 14 juli 1857, overleden te Lot op 13 juli 1949, dochter van Guilielmus Van Roy en Petronilla Daneau.
- Uit dit huwelijk:
- 1 Barbara, geboren te Dworp op 26 juli 1880.
  - 2 Maria Barbara, geboren te Dworp op 13 maart 1884.
  - 3 Paulina, geboren te Dworp op 20 augustus 1887.
  - 4 Jules Gaspard, geboren te Dworp op 6 januari 1890.
  - 5 Jean August, geboren te Dworp op 28 augustus 1892.
  - 6 Franciscus Amandus, geboren te Dworp op 6 februari 1895, overleden aldaar op 24 februari 1895.
  - 7 Henri, geboren te Dworp op 11 februari 1896, overleden te Beersel op 3 mei 1944, begraven aldaar op 6 mei 1944. Hij is getrouwd te Beersel op 28 november 1922 met

---

Maria Louisa Deridder, geboren te Beersel op 26 mei 1896, overleden aldaar op 31 maart 1982, begraven aldaar op 3 april 1982, dochter van Jacobus Deridder en Anna Catharina Belsack.

8 Alexandrine, geboren te Dworp op 30 oktober 1898.

III-b Andreas Crassaert, geboren te Dworp op 24 april 1781. Hij is getrouwd te Alseberg op 24 januari 1810 voor de kerk met Cornelia Surkyn.

Uit dit huwelijk:

1 Marianne, geboren te Alseberg in het jaar 1811.

2 Catherine, geboren te Alseberg in het jaar 1815.

3 Guillaume Laurent, geboren te Alseberg in het jaar 1818.

4 Anna Catherina, geboren te Alseberg in het jaar 1819, overleden te Dworp op 20 maart 1875.

Zij was gehuwd met Johannes Josephus Dehaes.

5 Paulina Catharina, geboren te Alseberg in het jaar 1823.

6 Maria Anna Petronilla, geboren te Alseberg in het jaar 1826.

7 Simon Petrus, geboren te Alseberg in het jaar 1829.

III-c Daniël Crassaert, geboren te Dworp op 22 juli 1785, overleden aldaar op 20 december 1861. Hij is getrouwd te Dworp op 24 augustus 1814 voor de kerk met Marie Anne Loris, geboren te Dworp in het jaar 1791, overleden aldaar op 24 september 1861. Uit dit huwelijk:

1 Elisabeth, geboren te Dworp op 10 april 1818, overleden aldaar op 27 oktober 1831.

2 Petronilla, geboren te Dworp op 15 augustus 1820, overleden aldaar op 16 februari 1824.

3 Joannes Baptista, geboren te Dworp op 22 augustus 1823, overleden aldaar op 6 april 1825.

4 Cornelia Paulina, geboren te Dworp op 23 november 1825, overleden aldaar op 7 oktober 1900.

Zij was gehuwd met Judocus Loubers.

5 Joanna Maria, geboren te Dworp op 24 september 1830, overleden aldaar op 4 augustus 1867. Zij was gehuwd met Franciscus Hollemans.

6 Jean Baptiste, geboren te Dworp op 16 februari 1834. Hij is getrouwd te Beersel op 12 november 1861 met Joanna Vandenplas.

Nog over een linnenblekerij te Dworp

EDGAR WINDERICKX,
vrij naar Constant Theys

De blekerij van de familie CRASSAERT te Wauweringen, was niet de enige te Dworp. Jan Van Creynhem, kastelein van het "Withuis" in de dorpskom van Dworp had ook een blekerij.

Constant Theys schrijft hierover wat volgt:

Een gelukkig toeval deed ons in het archief van het Drossaardschap van Brabant, nr.187, het bestaan vaststellen van een andere blekerij te Dworp en daarbij nog een toemaatje, namelijk de ligging van het "Withuis", dat op talrijke plaatsen in oude documenten vermeld wordt, doch waarvan we de ligging niet juist konden bepalen. De gissing die we echter maakten, werd er door bevestigd.

Felix culpa... zijn die inlichtingen dan te danken aan een diefstal van linnen op 13 maart 1779 bij Jan Van Creynhem, 54 - 55 jaar oud, geboren te Sint-Pieters-Leeuw en gehuwd met Joanna Maria Herincx, 40 jaar oud, geboren te Brussel, wonende binnen de parochie van Dworp, "in de herberge het WITHUYS tusschen de kerke ende het casteel".

Van Creynhem verklaarde: "dat het in den nacht van Hoogweerdigh dagh (feest van Hoogwaardig of Sacramentsdag, op de 2e donderdag na Pinksteren of de donderdag na het octaaf van Pinksteren) lestleden geweest is dat men uyt zijn stoeckhuys, t' gene gelegen is in sijnen hof achter sijn huys, heeft gestolen uyt eene cuype ... dreye stukken ongebleekt leynwaert, dewelcke in de cuype in den loohg waeren liggende, waervan het eene was metende 71 ellen (71 x 0,695 m = 49,34 m), het tweede 43 ellen (29,88 m) ende het derde 47 ellen (32,52 m), zijnde alle dreye 7 vierendeelen (122,5 cm) breedt ... schattende omtrent de 100 guldens weert".

Hij was de diefstal "gewaer geworden vreydaeghs s'morgens omtrent vijf uren, wanneer hij vermeynde te gaen naer sijn stoeckhuys". Van het dak, 9 voet (9 x 0,27575 m = 2,48 m) hoog boven de grond, waren met behulp van een "leedere met 8 spetten" 8 pannen weggenomen. Eenmaal binnen, had de dief de deur aan de binnenkant met de sleutel geopend.

's Maandags had Van Creynhem vernomen dat zijn *"leynwaert soude gezien zijn tot Sint Pieters Leeuw op den zolder van sekeren Antoen Van den Houten"*. Hij was er dan naar toe getrokken in gezelschap van de drossaard, Jan Baptist Vermeire, 49 jaar oud, geboren te Vilvoorde, de schepenen Jan Parqet, 68 jaar oud en Peeter De Bast en de griffier.

Men vond inderdaad het gestolen lijnwaad op de zolder. Van den Houten verklaarde dat het daar door Jan Baptist Michiels gebracht was om het te laten drogen.

Drie dagen later vernam hij verder dat er ook lijnwaad gevonden werd bij Niklaas De Ridder *"wonende tot Wouwinghe, gehuchte onder den prochie omtrent de grenze van Huysinge ende op de baene van Huysinge naer Sint Peeters Leeuw"*.

Daarover ondervraagd verklaarde De Ridder, 35 - 36 jaar, geboren te Sint-Genesius-Rode, kleermaker, dat enige tijd na de diefstal men 's nachts tussen 11 en 12 uur op zijn venster was komen kloppen. Onbekende stemmen riepen: *"daer liggen daer dinghen onder uw venster van uwen cosijn"*. Daarop waren die personen weggelopen en 's morgens had hij Van Creynhem *"doen advertieren"* (betekent waarschuwen).

De dader, Jan Baptist Michiels, 38 jaar oud, geboren te Brucom in Sint-Pieters-Leeuw, zoon van Hendrik en Catharina, alias Wettekens, was paardenknecht van ambacht. Hij had geen vaste woonplaats en had al meer dan twintig jaar zijn ouderlijk huis verlaten, *"ter oorsaeke van zijnen stiefvader die met sijne moeder heeft getrouwt geweest"* maar die omstreeks 1763 naar Ninove of naar die omgeving vertrokken was.

Hij had achtereenvolgens gewerkt te Halle bij pachter Jan Baptist Van Cutsem, te Lembeek *"bij den meyer wezende brandewijn stoker"*, te Leerbeek bij Frans Van der Elst en te Veeweide bij pachter Soetemans. Hij had ook *"gewerckt in het hoei in de Laeckenweyde"*.

Bij pachter en schepen Peeter De Bast in Leeuw was hij weggegaan omdat *"dese hem zeer dickwijls in den dranck verzat ende alsdan sijne sottigheydt en wilde horen"*.

Later hield hij zich bezig met kiekens te kopen om op de markt te Brussel te verkopen. De wijze waarop hij die kiekens *"kocht"* was zijn verderf. Hij werd namelijk aangehouden toen hij binnen Sint-Stevens-Woluwe *"was bezigh zijnde met duyven ende kiekens te stelen bij Cornelis De Smet, 30 jaar oud, wonende bij sijne moeder houdende hergerghe in 'Het Roodt Cruys' op de steenweghe van*

Brussele naer Loven "

Hendrik Govaerts, 53 jaar oud, geboren te Zaventem, "*wonende in de herberghe 'den Groenen Jaegher' binnen Sint-Stevens-Woluwe op den steenweghe van Brussel naer Loven*" en zijn knecht Alexander De Biscop, 21 - 22 jaar oud, geboren te Moorsel bij Asse, werden er bij geroepen. Michiels had nog "een coppel swarte duyven" in zijn bezit.

Hij werd op 27 maart 1779 veroordeeld om "*publiequelijck tot den bloede te worden gegeeselt*" en voor eeuwig uit Brabant verbannen.

Tot daar het verslag van de drossaard, naverteld door Constant Theys.

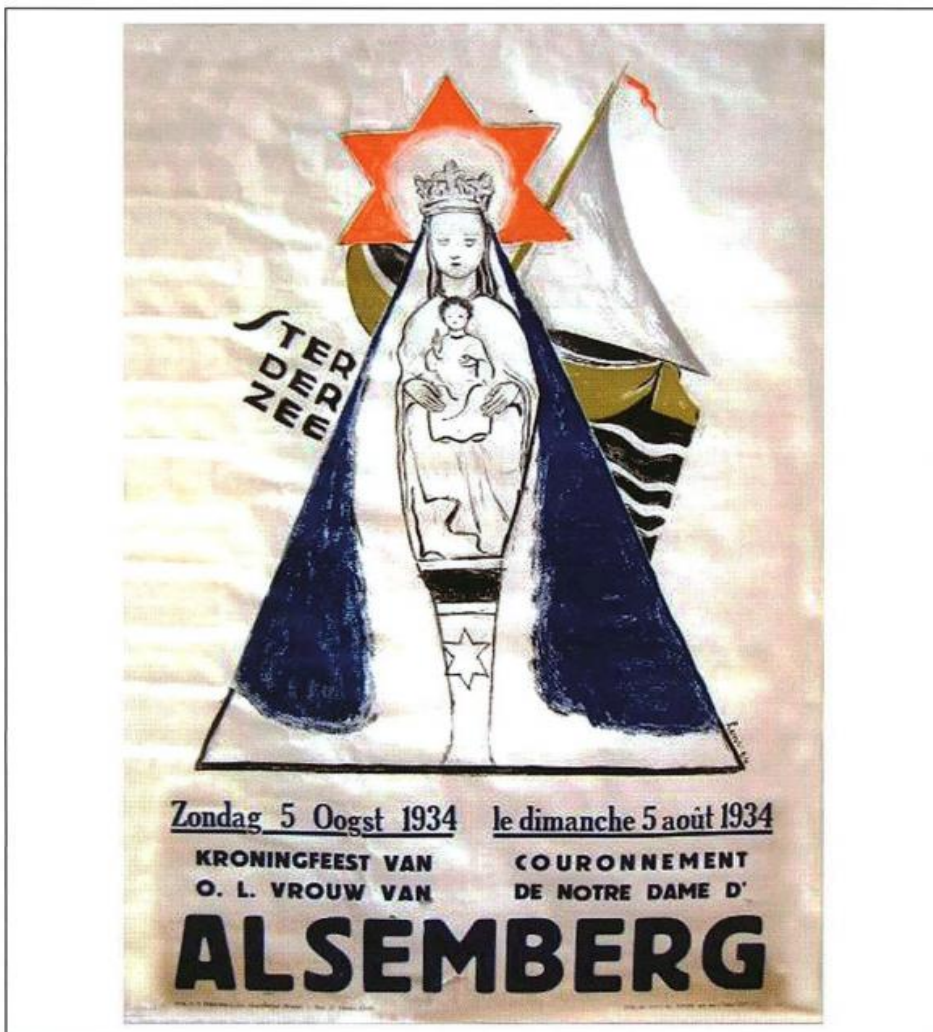
Het kroningsfeest van Onze-Lieve-Vrouw van Alseberg in 1934

JAN BRASSINE

1. De aankondiging

Op zondag 7 mei 1933 stond na de hoogmis een massa volk op de kerktrappen verzameld. Iedereen luisterde aandachtig naar de Mechelse grootvicaris Mgr. Tessens, die op een klein podium achter een lessenaar een bijzondere toespraak hield. Hij kwam hier het goede nieuws melden dat uit Rome was gekomen. Paus Pius XI had aan kardinaal Van Roey de toestemming gegeven het alou-

23

Affiche van
de kroningsfeesten.

de beeld van Onze-Lieve-Vrouw, Ster der Zee, plechtig te mogen kronen. Dat zou op 5 augustus 1934 gebeuren.

De Alsebergenaren waren aangenaam verrast en verheugd over de blijde tijding. Want ze hebben altijd erg veel gehouden van hun Lieve-Vrouw en ze doen dat nog steeds.

De maanden die volgden zouden bol staan van aangename taken, van nieuwigheden en feestelijk vermaak. Het zou echt een vrolijke tijd worden. De dorpsjeugd scheen eerder onverschillig te reageren op het nieuws. Voor jongens en meisjes van mijn leeftijd die het eerste jaar volgden ter voorbereiding van onze communie en vormsel, zou er niet veel veranderen. We waren gewoon ten minste driemaal per week naar de kerk te gaan: op zondag naar de mis en tweemaal in de week naar de les. We hadden het lastig, vonden we, de moeilijke antwoorden op de vragen van de catechismus te moeten van buiten leren. In feite waren we met onze gedachten nogal vaak bij spel en sport en bij het uithalen van deugnieterij. Maar vroeg of laat zouden ook wij betrokken worden bij de grote viering.

2. *Waarom een kroningsfeest?*

Met het oog op de nakende kroning van het Mariabeeld schreef pater V. Debast, redemptorist, een werk met als titel: "Onze-Lieve-Vrouw van Alseberg". Het werd gepubliceerd te Brasschaat in 1934. Het gaf ons een duidelijk antwoord op onze vraag in het volgende citaat, dat we ietwat moderniseren.

"De Mariavereerders van de twintigste eeuw willen niet ten achter blijven op hun voorgangers; zij ook willen aan het Genadebeeld van Alseberg een blijvende blijk van verering geven. Eerlang worden ze in de mogelijkheid gesteld daaraan op grootse wijze te voldoen."

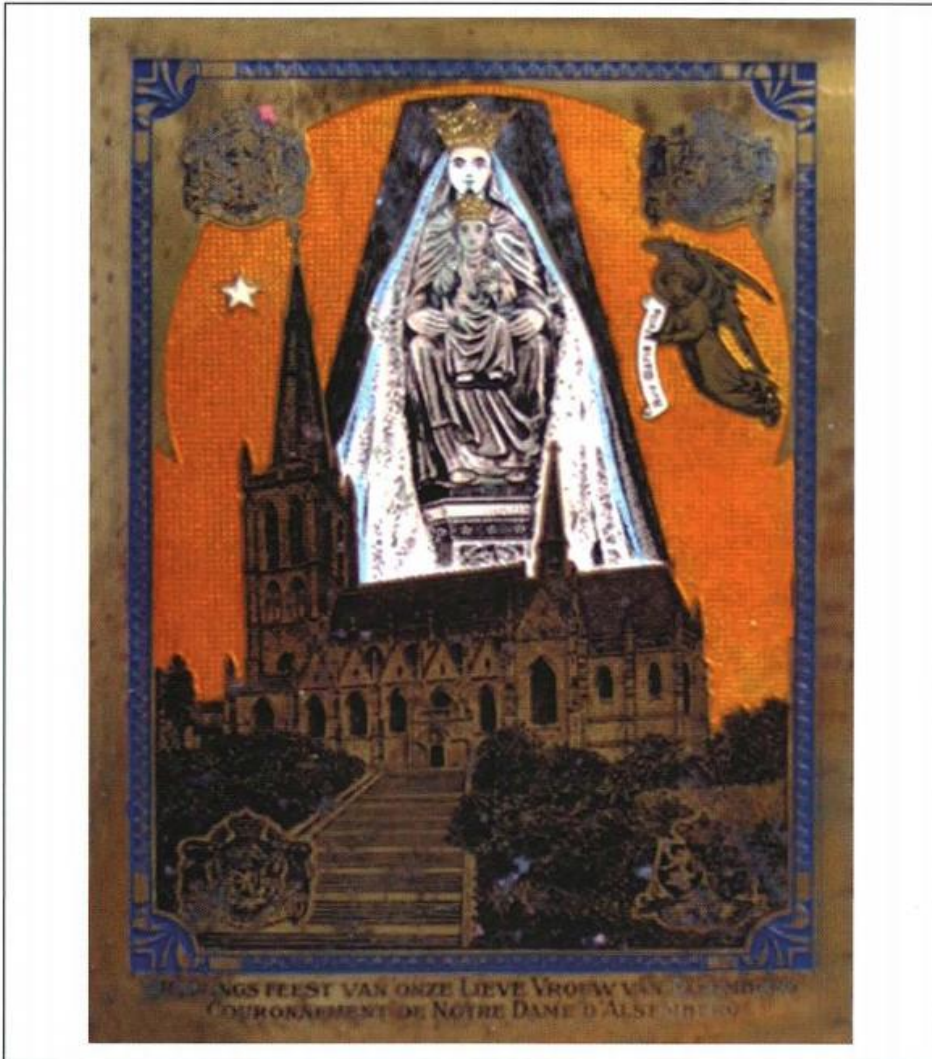
We laten hier in vertaling één der fijn geschreven artikelen volgen, waarmee de Z. E. kanunnik Dr. K. Caeymaex, oud-plebaan van de metropolitaanse kerk te Mechelen, de kroningsfeesten in de tweetalige pers van ons land heeft aangekondigd:

"Zijn Eminentie kardinaal Van Roey, aartsbisschop van Mechelen, heeft van Z. H. Pius XI opdracht gekregen het wonderbeeld van O.-L.-V. van Alseberg te kronen. De kroning zal met de grootste plechtigheden gepaard gaan en is vastgesteld op zondag 5 augustus 1934. Alhoewel de bisschoppen door persoonlijk initiatief en met eigen hand tot de kroning van een beeld mogen overgaan, ligt het buiten twijfel dat deze handeling een heel bijzondere luister verkrijgt door het feit dat zij in de naam van de H. Vader gedaan wordt.

Het voorrecht van de kroning wordt door de paus voorbehouden aan de beelden 'die door hun ouderdom en de mirakelen, door de ordinaris van de streek erkend, eerbied afdwingen.'

Deze voorwaarden vinden we hier ruimschoots vervuld; staan we hier

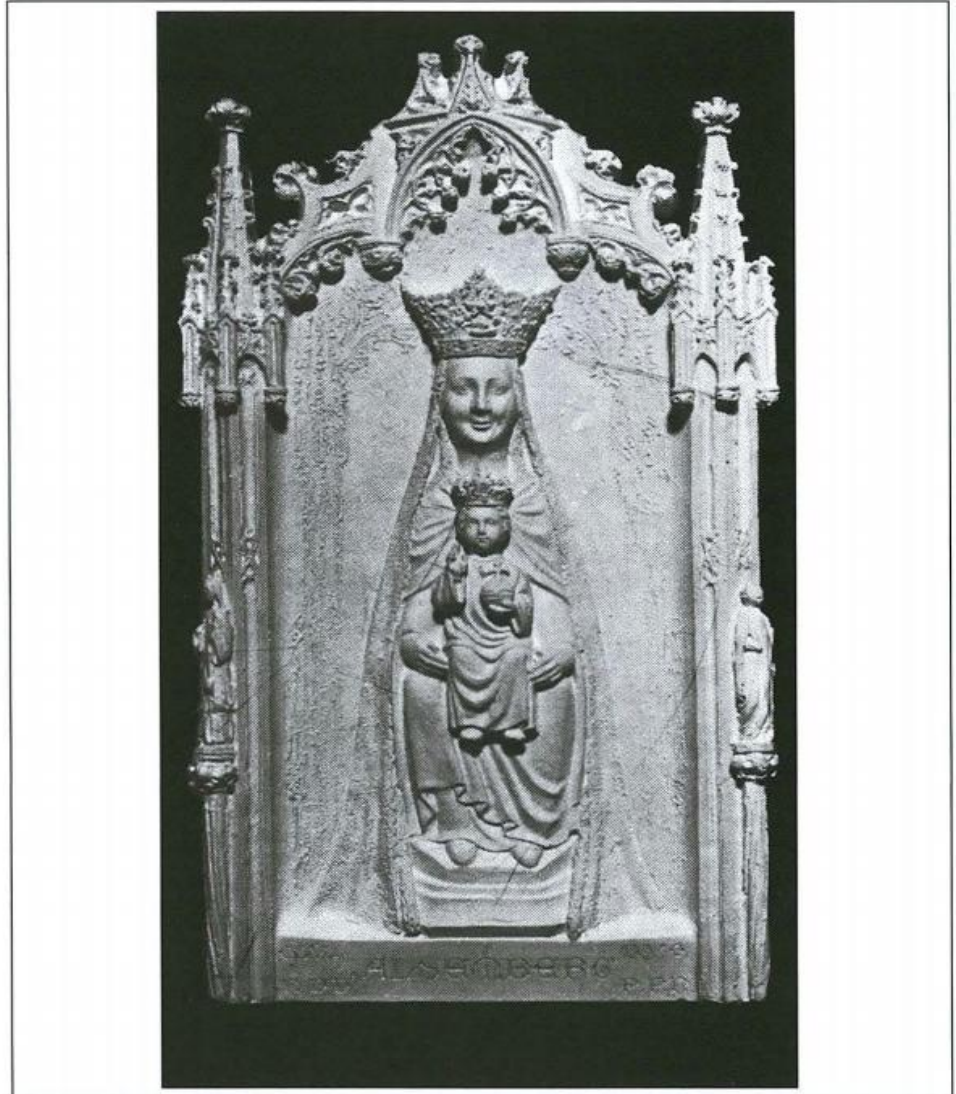
**Metalen herinnerings-
plaatje (16 cm x 11 cm).**

niet voor een beeld dat reeds van uit de XIIIde eeuw - de eeuw van Maria - dagtekent, een beeld dat allen eerbied inboezemt en door zijn godvruchtig ontstaan en door zijn aloude faam, die gedurende zijn zevenhonderdjarig bestaan door al de tijden werd bevestigd."

3. Enkele gegevens over de kroning van Mariabeelden

Uit het al aangehaalde werk van pater V. Debast, redemptorist, publiceren we het volgende uittreksel:

"Al in de achtste eeuw plaatste men de kroon op het hoofd van Maria. De beelden waren in die tijd, en ook nog in de volgende eeuwen, weliswaar zeer zeldzaam: daarom ook kwamen er zo weinig Mariakronen tot ons. Maar de gewoonte om het hoofd van de H. Maagd met een rijk diadeem te versieren, verspreidde zich al vanaf de jaren 1300. Ter staving van deze bewering mogen we verwijzen

Gipsen beeld van
O.-L.-Vrouw
van Alsemberg.
Bas-reliëf door beeldhou-
wer M. FROUSTEY.

naar de voorstellingen van Maria door onze Vlaamse primitieven. Toch kennen we nog geen plechtige kroning door een ambtenaar van de Kerk. Wanneer werd zo'n kroning uitgevoerd? We menen dat dit uit de achttiende eeuw dagtekent, in de basiliek van het Vaticaan te Rome. Het kapittel van deze basiliek beschikte over een fonds dat toeliet over te gaan tot de kroning van miraculeuze beelden te Rome en ook uit de andere landen. Verscheidene malen zien we Z. Heiligheid zelf de Mariabeelden kronen, maar gewoonlijk geschiedde het door een tussenpersoon, zijn afgevaardigde. Naar onze mening ging het zo in Frankrijk, in Italië, in Duitsland, in Nederland en in ons eigen land."

In het bisdom Mechelen werden, van 1843 tot 1927 veertien beelden gekroond, w.o. O.-L.-V. van Scherpenheuvel in 1872, O.-L.-V. van Halle in 1874, O.-L.-V. van Hanswijk in 1876 en O.-L.-V. van Jezus-Eik in 1924.

In 1934 zou O.-L.-V. van Alsemberg plechtig worden gekroond!

4. Het Feestcomité

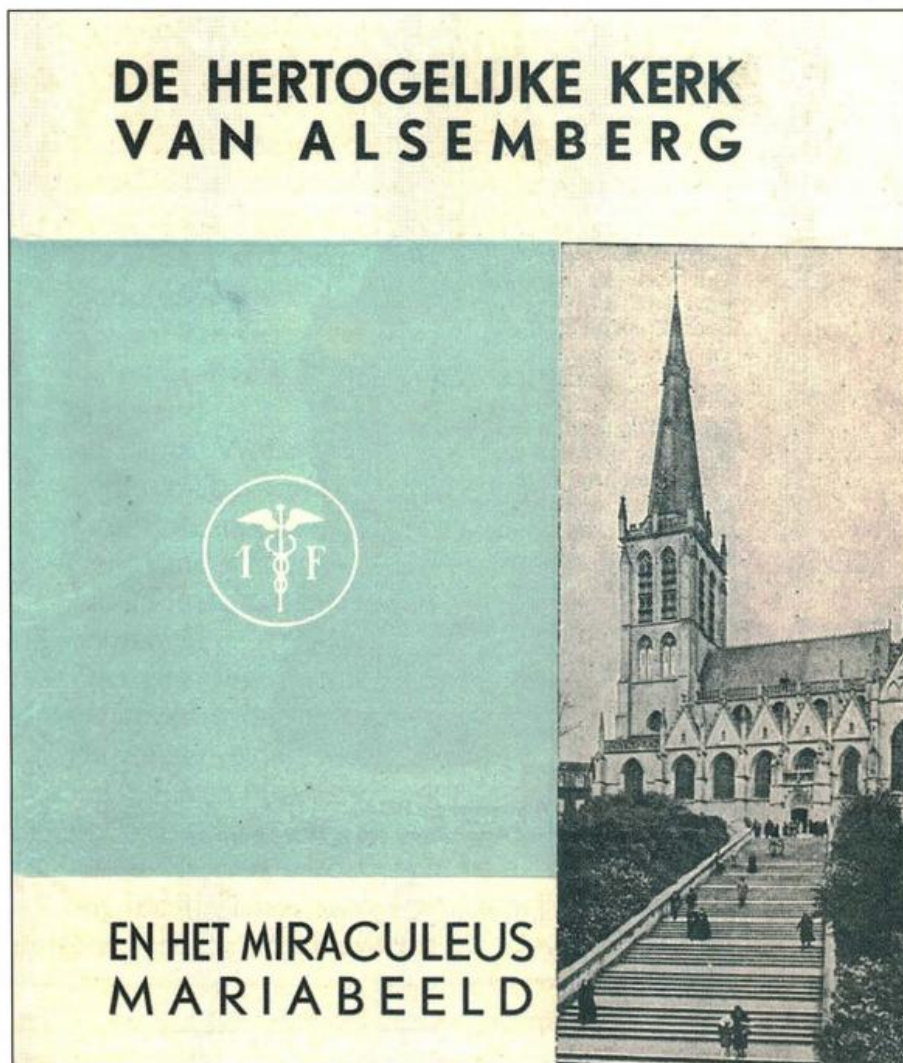
Vader was onderwijzer aan de gemeentelijke jongensschool te Ukkel-Kalevoet. Na zijn dagtaak hield hij zich onder meer bezig met toneel en muziek. Hij was voorzitter van de toneelkring "De Alsembloem" en speelde in de fanfare "Laurier-Chêne". Vader was een paar avonden in de week naar de repetitie of naar een vergadering. In 1933 was hij nog een derde avond van huis. Hij werd aangezocht lid te worden van het feestcomité van de Kroningsfeesten.

Een foto uit 1934, genomen in de rotstuin van de broeders van Sint-Victor, toont het hele gezelschap dat uit een dertigtal heren bestond. We proberen hun namen en beroep te geven, er rekening mee houdend dat iemand, die we niet kennen, wordt aangeduid met "onbekend". Twee voorname personen ontbreken op de foto: E.H. pastoor Remi Kestens en burgemeester Xavier Winderrickx. We weten dat beiden heel bescheiden waren en niet bijzonder veel hielden van vertoon. Maar dat kan de reden niet zijn van hun afwezigheid. Wellicht waren ze ambtshalve verhinderd.

Het feestcomité. Foto genomen in de tuin van Sint-Victor.
(De namen die overeenkomen met de contourfoto staan op de volgende pagina).

Omslag van de brochure:
 "De hertogelijke kerk
 van Alseberg en het
 miraculeus Mariabeeld",
 uitgegeven voor
 de gelegenheid in 1934.

6. Publicaties over de feesten van 5 augustus 1934

De geïllustreerde wekelijkse pers liet zich niet onbetuigd bij de feestelijkheden in Alseberg.

In "Ons Volk" van 13 mei 1934 verscheen een lange bijdrage van de hand van Albert Proost, leraar talen en lid van het feestcomité. Hij beschreef ons dorp en onze kerk met al haar schatten, waaronder het O.-L.-Vrouw beeld. Hij legde de nadruk op het nationale karakter dat de komende plechtigheden zouden dragen. Voor wie onze streek nog beter wil leren kennen, verwees hij naar de lichtbeeldenreeks van E.H. C. Van den Blik: "Uit Moeders juwelen" en naar het hiervoor geciteerde boek van pater V. Debast, uitgegeven door De Bièvre te Brasschaat.

Bij dezelfde uitgever verscheen in juni 1934 ook de keurige brochure onder de titel "De hertogelijke kerk van Alseberg en het miraculeus Mariabeeld."

Het papier werd gemaakt en aangeboden door de papierfabrie-

---

ken "du Pont de Warche" te Sint-Genesius-Rode en Malmedy. De prijs bedroeg 1 frank, wat niet weinig was, als men bedenkt dat de metselaar van toen 4,5 fr. ontving voor een uur arbeid.

Voor dezelfde prijs, zijnde één frank, kon men zich één van de honderden tweetalige exemplaren van het weekblad "Servir - ik dien" aanschaffen. Het was in koningsblauw en grijsgroen gedrukt en droeg de datum van 5 augustus 1934. Het bevatte, naast grote afbeeldingen, het gedetailleerde programma van al de feestelijkheden en religieuze ceremoniën tijdens die dag. Ook praktische wenken kreeg de lezer mee.

7. Juwelen voor de kroning

Door de kerkelijke overheid en het feestcomité werd aan de Belgische bevolking gevraagd bij te dragen tot de twee gouden kronen voor O.-L.-V. van Alseberg en Haar Kind Jezus.

Vele honderden sieraden van goud en zilver, al dan niet bezet met edelstenen, kwamen toe op het secretariaat als respons op het verzoek. Het waren meestal gaven van eenvoudige Mariavereerders, die het vrome voorbeeld wilden volgen van onze twee koninginnen. Koningin Elisabeth had een gouden armband geschonken die ze ter gelegenheid van haar verloving met de pas overleden koning Albert had gekregen, terwijl koningin Astrid een zeer zeldzame gele topaas uit Brazilië ten geschenke gaf.

Al de juwelen gingen door de handen van Adolf Adriaenssens, een Alsebergse etser en schilder, die ook een opleiding van edelsmid had gekregen. In het bijzijn van onze buurvrouw Henriette Demunter - Winderickx sorteerde hij al de voorwerpen. Volgens

**Gouden Mariakroon
uit 1934
(Studio Raoul Leuven).**

Gouden kroon van het Kind Jezus uit 1934 (Studio Raoul Leuven).

haar waren er heel veel sieraden maar was niet alles wat blonk van goud. Er zat heel wat doublé en namaak bij. Maar toch waren er voldoende edelstenen en was er voldoende goud om de twee massieve kronen te kunnen vervaardigen, plus een kelk en een zilveren schaal.

Met een andere getuige naast zich, liet Dolf het goud smelten en overhandigde na het proces de baren goud aan de heer pastoor: (Ik ben ervan overtuigd dat de oorringen van moeder erin verborgen zitten!)

In het parochie-archief ligt er een ongesigioneerde beschrijving van de kronen die we in een ietwat omgewerkte versie laten volgen: *"De kroon van O.-L.-V. van Alseberg is een prachtjuweel, gedreven in massief goud, dat de vlasbloem en korenaren voorstelt. Deze laatste zijn samengebonden, door een krans van parels. In het midden staat er een schitterende ster van briljanten en diamanten boven een bootje dat onder de Belgische vlag op een zee van saffier vaart.... Vier grote topazen verrijken de toppunten van de kroon. De boord is versierd met de wapens van de paus, van kardinaal Van Roey, van H.H. M.M. koningen Leopold en Albert en koninginnen Astrid en Elisabeth. Deze wapens zijn door filigraan en edelstenen van elkaar gescheiden en zijn vervaardigd van platina, edelgesteenten en goud. Het wapen van Zijne Eminentie bevat meer dan tachtig robijnen. H. Caers, goudsmid te Leuven, ontwierp en maakte dit echte prachtstuk dat mag gerekend worden onder de schatten van ons land."*

Het kroontje van het Kind Jezus is geen miniatuur van die van Maria. Het is een juweel waarvan de beugels en het kruisje bezet zijn met zeldzame parels. Op de band staat het wapen van de hertog van Brabant op een veld van onyx.

---

8. Zang en muziek

Als er wordt gefeest, wordt er dikwijls gezongen en gemusiceerd. Ook bij ons.

Naarmate de richtdatum naderde, werd er overal vaker en ernstiger gerepeteerd, Dit was nodig, want die dag moesten alle zangers en muzikanten flink geoefend en op elkaar afgestemd zijn.

Het Sint-Ceciliakoor van Alseberg onder de leiding van organist Frans Verheyden had op 5 augustus heel wat prestaties te verrichten. Maar het kreeg collegiale hulp van het kerkkoor van Dworp, van dat van Rode en van het koor van de Broeders van Sint-Victor. We vergeten ook de schoolkinderen niet die hun deelneming verleenden.

We citeren even de optredens die dag.

- De pontificale Mis om 10 uur, op het Kroningsplein, werd beëindigd met het Magnificat van Peter Benoit.
- Het pontificale Lof, om 15 uur in de kerk, werd opgeluisterd met zangen van bekende meesters.
- Bij de kroning werd een gelegenheidskantate uitgevoerd. De tekst was van de Erembodegemse dichter Fons van de Maele, bekend als de "werkman-dichter". Hij verliet heel vroeg de school om te gaan arbeiden. Toen hij achttien was werd hij juteweaver. Hij stichtte een gezin en kreeg negen kinderen. Tijdens zijn vrije tijd schreef hij zes bundels "Verzekens", eenvoudige gedichten die tot het hart spreken en de weerspiegeling zijn van een eenvoudige, eerlijke levenswijze. "De bede- en dankcantate ter ere van Onze-Lieve-Vrouw van Alseberg" (1933) bevatte tal van aanroepingen en dankbetuigingen aan O.-L.-Vrouw Ster der Zee, van moeders, vaders, landlieden, kinderen, zondaars en zieken. Het koor, waarvan we de aanhef laten volgen, speelde de rol van verbindingsschakel tussen de verschillende groepen:

*"Sedert zevenhonderd jaren
Eert en looft men Uw naam
Hier in Alseberg, Maria,
En nog immer groeit Uw faam.*

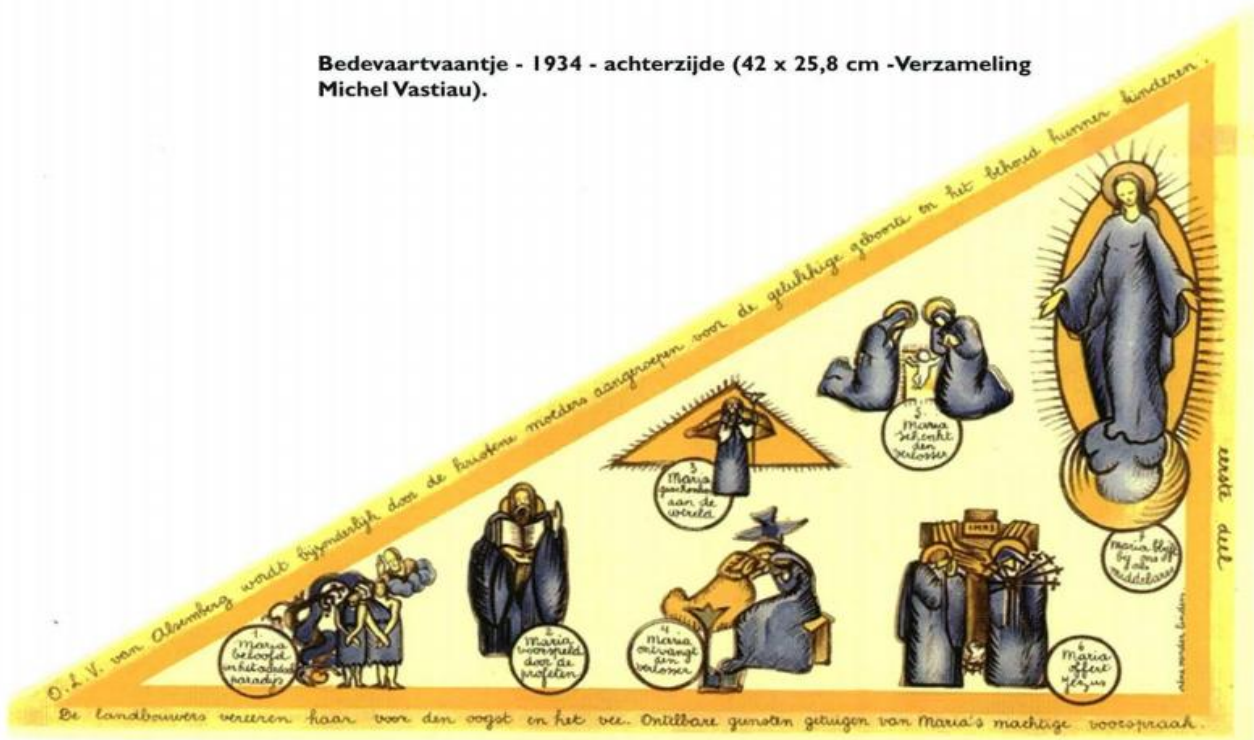
*Sedert zevenhonderd jaren
Strooit Gij hier Uw gunsten rond;
En nog menig dankt op heden
Om de hulp die hij hier vond."*

De muziek die nauw aansloot bij de inhoud was gecomponeerd door de Halse toondichter en muziekpedagoog Remi Ghesquiere, die het voltallige koor dirigeerde.

- Het laatste optreden had plaats om 19 uur vóór de gekroonde beelden van Maria en haar Kind, die boven de kerktrappen

waren uitgesteld. Werd uitgevoerd: het "Huldied O.-L.-Vrouw van Alsemberg ter ere" (1933) geschreven door het ereschool-hoofd Jozef Verlinden in een verheven en beeldrijke taal die doet denken aan de Vlaamse romantische dichters uit de 19de eeuw.

Bedevaartvaantje - 1934 - achterzijde (42 x 25,8 cm -Verzameling Michel Vastiau).

De muziek was van E.H. Herman Verlinden, zoon van Jozef, doctor in de wijsbegeerte en leraar aan het Sint-Aloïsinstituut te Brussel.

De tekst van het slotkoor luidde als volgt:

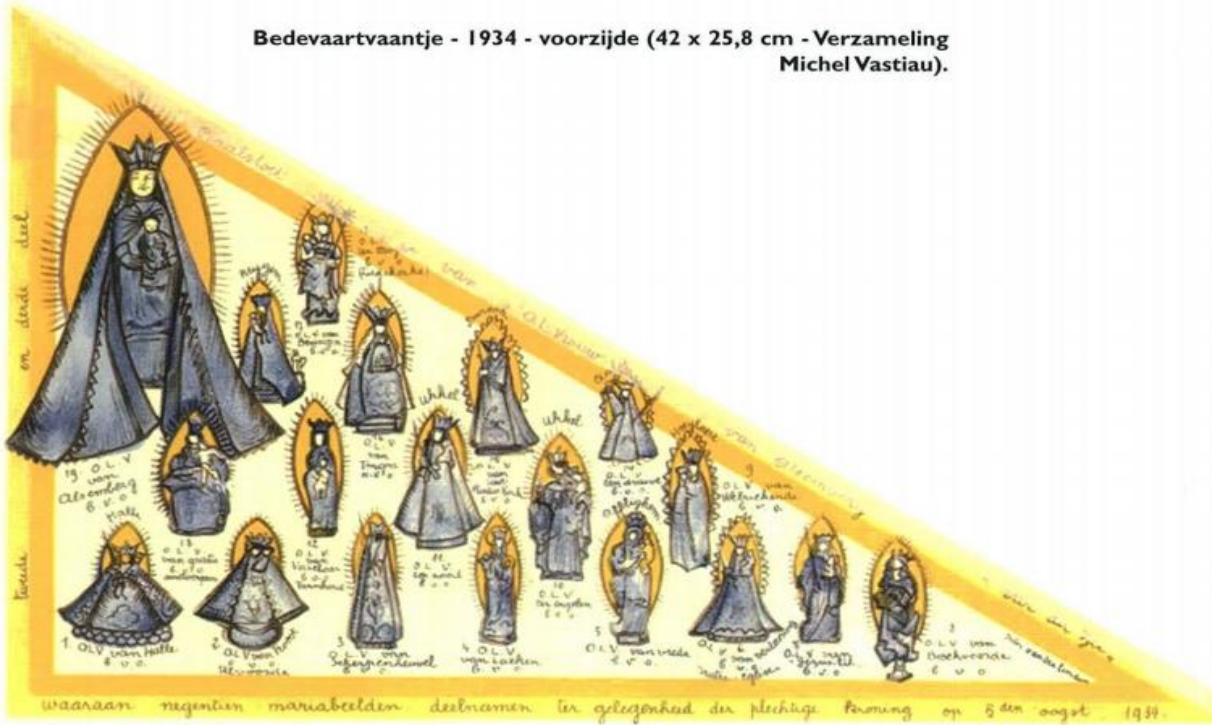
"Heil U, o reine Moedermaagd
 Die hier de gloriekroon thans draagt,
 Als koningin te pronk er staat
 In bloemenweelde en keurgewaad,
 Blik met Uw minnend moederoog
 Welwillend op ons eerbetoog,
 Met vreugdegeschal en klokkenklank:
 Aan U zij glorie, lof en dank!
 Ave Maria! Salve regina!
 Wees t' Alsemberg, van wijd en zijd,
 Door uw kinderen t'allen tijd
 Verheerlijkt en gebenedijd.
 Alleluia! Alleluia!"

Om 19.30 u. werden de feestelijkheden besloten met een kunstconcert gespeeld door de tachtig muzikanten van de koninklijke fanfares "Laurier-Chêne Alsemberg" en "Sint-Jozef Kesterbeek" onder

de leiding van hun gemeenschappelijke en verdienstelijke dirigent Jules Springael uit Lot. Op het programma stonden werken van J. E. Strauwen, P. Gilson en Peter Benoit die in een plechtige, feestelijke stijl uitstekend werden uitgevoerd.

Bedevaartvaantje - 1934 - voorzijde (42 x 25,8 cm - Verzameling Michel Vastiau).

9. De stoet

Bij een plechtige kroning hoort een praalstoet.

We geven hier de samenstelling.

In het eerste deel werden de figuur van Maria geschetst met beelden uit de Heilige Schrift.

Hoe ze voorspeld werd door de profeten en haar geboorte in het gezin van Joachim en Anna, haar uitverkorenheid als moeder van de Heer, haar plaats bij het kruis op de Calvarieberg, haar tegenwoordigheid bij de mensen als middelares.

Deze taferelen werden uitgebeeld door vier wagens, een bijdrage van opeenvolgend: Sint-Victor uit Alsemberg, de parochies van Berchem, Bosvoorde en Alsemberg.

Tussen de wagens stapten groepen uit Rode, Hoeilaart, Antwerpen, Jette en uit de plaatselijke omgeving.

Het tweede deel had als onderwerp: Maria in ons land.

Het omvatte de achttien Mariabeelden samen met hun vereerders. Ze kwamen uit: Aalst, Affligem, Antwerpen (Paters Jezuïeten), Autre Eglise, Bevingen, Bosvoorde, Doornik (Sint-Piatus), Halle, Hoeilaart, Jezus-Eik, Laken, Lillois, Scherpenheuvel, Tongre,

Turnhout, Ukkel Centrum, Ukkel Stalle en Vilvoorde.

Het derde deel toonde Maria te Alseberg.

Hoe wij de gunst verkregen haar beeld in ons midden te hebben dankzij drie prinsessen: de H. Elisabeth van Hongarije en de hertoginnen Sofia en Maria van Brabant. Andere personen als de drie zusters, hertog Jan III en pastoor Egidius, die betrokken waren bij de bouw van de gotische kerk, stapten in de stoet. Gedurende eeuwen hadden de hertogen van Brabant en landvoogden de kerk bezocht en met kostbaarheden begiftigd: hertog Hendrik II en zijn gemalin Sofia, uitgebeeld door graaf en gravin de Jonghe d'Ardoye. Hendrik van Witthem en zijn gemalin uitgebeeld door baron en barones de Roest d'Alkemade, keizer Maximiliaan en Maria van Bourgondië, uitgebeeld door prins en prinses de Mérode, een aantal andere edellieden, allen te paard.

Dan kwam de praalwagen met het genadebeeld van O.-L.-Vrouw van Alseberg, omringd door jubelende engelen.

Het slot werd gevormd door de fanfare "*Laurier-Chêne*" en de vlaggen en de vertegenwoordigers van de jaarlijkse bedevaarten.

10. De voorbereiding

Aan de voorbereiding van de stoet zijn maanden besteed door een talrijke schaar van medewerksters. In ateliers ingericht in de Mariazaal te Alseberg, in de kloosters van de zusters te Bosvoorde, Drogenbos, Dworp, Hoeilaart, Rumst en Rode werd naarstig gestikt en genaaid om de honderden kleren en kostuums te vervaardigen voor jonge, jeugdige en volwassen processiegangers en figuranten.

Het waren veelal anonieme, maar niettemin zeer vaardige dames die deze taak op zich namen en steeds hun best deden om degelijk werk af te leveren. Van enkele medewerksters kennen we wel de namen. Mejuffer Irène Vanderlinden uit Ukkel, een leerlinge van Herman Teirlinck, was de ontwerpster van een aantal kleren, van de praalwagen "*Ster der Zee*" en van het bedevaartvaantje van 1934. Mejuffer Morel uit Brussel zorgde voor de kostuumuitvoering, terwijl Mejuffer Schuren de leiding had van de pruikenmakers. Ter plaatse werd aan de realisatie van de stoet gewerkt door groepen vrijwilligers onder de leiding van de juffrouwen T. Beelen, R. Belleweg, Z. Deneyer en I. Vastiau, alle vier ingezetenen van onze gemeente.

Voor de versiering van huizen en straten stonden de Alsebergenaren zelf in. En allen moesten aan de slag, want er viel veel te doen.

Vooreerst dienden er vlaggen gemaakt: de nationale driekleur en blauw-witte wimpels met in het midden een gouden ster.

Versierde gevel van de specerijenwinkel van de gezusters Deneyer in de Pastoor Bolsstraat 78.

De ramen werden afgezet met slingers van bloemen van crêpepapier, waaraan week na week door meisjes, maar ook door jongens werd geknutseld (niet altijd met evenveel trek!).

Wie inventief was en poëtisch aangelegd en bovendien overweg kan met kleuren, kon een vers dichten en schilderen met daarin een chronogram. Boven de hoofdingang van de woning kwam dat heel goed uit.

En de bloembakken? Die werden in de verf gezet met passende witte en blauwe strepen.

Tussen de huizen, aan weerszijden van de straat, werden guirlandes gehangen en draden gespannen waaraan kleine, driehoekige vlaggen hingen te wapperen...

Eén van de mooist versierde gevels was wellicht die van het specerijenwinkeltje dat de gezusters Deneyer aan de Pastoor Bolsstraat, nummer 78, uitbaatten: het was een bloemenweelde met in het midden het opschrift "Gegroet O Ster der Zee".

11. Zondag 5 augustus 1934

Ik werd rond half zeven gewekt door vrolijk klokgelui. Ik had de indruk dat ik het vroeger al had horen luiden.

Beneden vertelde ik mijn wedervaren aan moeder die antwoordde dat ik niet gedroomd had. Van vijf uur tot negen was er om het uur een mis in de kerk. Dus gebimbam van half vijf af.

Vader stond klaar om naar zijn post te vertrekken. Hij had de leiding van een ploeg studenten die moeten zorgen voor de fietsenstalling in het Sint-Victorinstituut, op het voetbalveld. Men vermoedde dat heel wat jongelui de fiets zouden gebruiken om naar Alseberg te komen.

Ik ging naar de mis van acht uur, zoals naar gewoonte. Het was al warm. De zon gaf kleur aan al de versierde huizen. Ook de kerktoren was getooid: er hingen lange slierten vlaggetjes aan de herzogskroon die wij "de houten wandeling" noemden.

In de straten was er al behoorlijk veel volk. Ook in de kerk, maar het waren andere gelovigen dan op een gewone zondag. Vooraan, op haar plaats, zat mijn grootmoeder, meter Nette. Samen keerden we naar huis, waar we onze instructies kregen van moeder voor het bereiden van het middagmaal. Zij ging naar de pontificale mis op het Kroningsplein. Zij had een vrijkaart, maar wilde toch tijdig vertrekken om een goede zitplaats te hebben.

Mijn aandeel in het huiselijk karwei was vlug geklaard en ik zei aan meter dat ik naar het dorp ging om er een paar vrienden te ontmoeten.

De menigte was aardig aangedikt en het was alsof ik in een vreemde stad vertoefde. Er was niemand die ik kende.

Was dat de reden waarom ik, haast onbewust, de richting koos naar de voor mij meer vertrouwde ingang van Sint-Victor, waar een tentoonstelling liep? "Mariaverering in Brabant" was het thema. Het was ontzettend veel wat daar allemaal te zien was: beelden, boeken, geschriften, prenten, tekeningen en een hele verzameling medailles en andere religieuze voorwerpen. Herinneringen uit het verleden. Daar nam ik het voornemen later naar soortgelijke exposities te gaan kijken, telkens als ik er de gelegenheid zou toe hebben.

Moeder sprak vol enthousiasme over de pontificale mis: al die bisschoppen in groot ornaat, de plechtige dienst zelf, de treffende woorden van Mgr. Cruysberghs over Onze-Lieve-Vrouw Ster der Zee, en dan de gezangen door het koor onder de leiding van mijn leraar muziek, Frans Verheyden. En dan die menigte! Er stonden zelfs hele rijen kijkers op het voetbalveld van Rode aan de andere kant van onze Bosstraat!

Ons middageten was herleid tot een eenvoudige, sobere maaltijd. Want we kregen heel vroeg veel bezoekers over de vloer.

Rond een uur of twee van de namiddag kwamen, uit Huizingen en Lot, onze eerste gasten aan: broers en zusters van meter Nette en hun gevolg. Even later was het de beurt aan de zus van moeder met haar echtgenoot en kinderen. En dan waren er nog vrienden van vader, collega's uit Ukkel. Allen waren het er over eens dat er veel volk was in Alsemberg, een ware toeloop, en dat onze huizen en straten wondermooi waren 'gepaleerd'... Van de stoet verwachtten al onze genodigden heel veel en wilden die van heel dichtbij kunnen bewonderen. Geen nood! Op onze nieuwe brug over de Molenbeek hadden we een soort van tribune geïnstalleerd met vooraan een paar banken voor de kinderen en achteraan een hele verzameling stoelen, waarvan we er een deel hadden moeten lenen.

Zondag 5 augustus 1934 - praelwagen "Ster der Zee".

Om vijftien uur vertrok de stoet in het goed van baron de Roest d' Alkemade in Beersel. Dan volgde hij de Alsebergsteenweg, de Pastoor Bolsstraat, de Vanderveldenlaan, de Kruisdreef, de Rodestraat en kwam, via het Winderickxplein, op het Kroningsplein aan. Even na vier uur verscheen in onze laan de kop van de stoet, gevormd door een achttal Thebaanse trompetters, die af en toe hun geschal lieten horen. Dan volgden de wagens en de groepen deelnemers die heel ingetogen en vroom het leven van de Maagd Maria uitbeeldden. Soms was er één van onze kennissen bij die knikte, maar dan uiterst voorbeeldig voortstapte... Het was jammer dat de zon was verdwenen. Onder een lichtstraaltje zouden

Zondag 5 augustus 1934
- "Engelen bakenen op
het terrein de plaats
af waar de kerk zal
gebouwd worden".

al de kleurige kleren aan luister hebben gewonnen. Zeer indrukwekkend was het tweede deel van de stoet waarin een twintigtal aloude Mariabeelden door biddende vereerders werden gedragen. Hoeveel honderdduizenden keren waren ze in de loop der tijden aangeroepen...

En dan verschenen de ons bekende personages: de drie prinsessen en hun hofhouding, de drie gezusters omringd door een drom jonge meisjes die allen een bundeltje vlas droegen, dat pas wonderlijk was gerijpt...

De edele middeleeuwse weldoeners en weldoensters te paard straalden macht uit. In tegenstelling tot hun knechten die de dieren menden, zaten ze hoog en trots in het zadel.

**Zondag 5 augustus 1934 -
De stoet in de Pastoor
Bolsstraat.
Vooraan de kronen, en
onmiddellijk daarna
kardinaal Van Roey.**

Plots vielen er dikke druppels op hun gouden gewaden. En dan begon het ineens te gutsen. Het regende of het water met emmers uit de hemel werd gegoten. Een echte stortbui. De paarden hinnikten vol onrust en verdwenen uit het straatbeeld...

Al onze gasten haastten zich met of zonder stoel naar binnen. In het portaal van ons huis hadden enkele onbekenden beschutting gezocht. Moeder riep ze naar binnen... Dit is het laatste beeld dat me bijblijft van die mooie, onvergetelijke dag...

Het verhaal van het einde van deze feestdag is gebaseerd op een

reeks foto's en op enkele interviews met oudere personen.

... Op het ogenblik dat de edele ruiters, in hun natte gewaden, de Vanderveldenlaan verlieten, moet de praalwagen met het beeld van Onze-Lieve-Vrouw beneden de kerktrappen zijn aangekomen, vóór de eretribune. Hierin zaten kardinaal Van Roey en negen andere bisschoppen, allen met mijter en staf, en ook alle hoge burgerlijke genodigden.

In principe waren ze hier beschermd tegen elke vorm van neerslag, maar enkele bisschoppen, in nat habijt, kwamen ijlings aangelopen in de gebouwen van Sint-Victor, waar ze die middag hadden gedineerd...

De muzikanten van de fanfare bevonden zich in het midden van de Kerkenberg en snelden met hun instrumenten in hun lokaal "In hertog Jan III" en in de herbergen in de buurt.

Al de andere deelnemers gingen schuilen in cafés, in de huizen en om het even welke plaats waar het droog was... Ontredde alom. Onrust en verwarring, vooral bij de jonge figurantjes ...

En dan hield het op met regenen. Velen waren kletsnat.

Het beeld van Onze-Lieve-Vrouw bleek ongedeerd te zijn. Door wie, waar en hoe het was veiliggesteld, weet ik niet.

Het stond nu op de gotische troon, op het Kroningsplein.

Onder de bewonderende ogen van pastoor Kestens en van enkele omstanders ging kardinaal Van Roey over tot de plechtige kroning. Dit gebeurde in de late namiddag.

's Avonds, om tien uur, ging op hetzelfde plein vermoedelijk het vuurwerk door..

De hoofdtribune met in het midden de kardinaal.

**Het kroningsmoment.
Kardinaal Van Roey
plaatst de kroon op het
Mariabeeld.**

12. Slot

De Alsebergenaren waren uiterst tevreden over het mooiste feest dat ooit in hun gemeente had plaatsgehad en dat de bekendheid ervan in het ganse land had verruimd.

Ze waren ook trots op het kostbare juweel dat de bewoners van ons land aan hun Lieve-Vrouw hadden geschonken: de fraaiste kroon, uren in de ronde.

Maar niet alle inwoners deelden in de vreugde. Sommige handelaars waren misnoegd en teleurgesteld. Ze hadden gedacht wat extra winst te maken met al dat volk dat er zou komen, ze hadden meer voorraad opgeslagen dan naar gewoonte, maar hadden niet te veel verkocht...

Hadden ook niet te veel verkocht, degenen die een tijdelijk handeltje hadden opgezet, een te grote hoeveelheid eet- en drinkwaren hadden aangeschaft, die later moeilijk of niet van de hand was gegaan...

Blijkbaar hadden deze dorpsgenoten geen rekening gehouden met de slechte economische en financiële toestand, die er in het midden van de jaren dertig heerste, en met de loonsverlagingen die zich toen lieten voelen in de portemonnee van menigeen...

Veel toeschouwers, gelovigen en/of toeristen, zijn op 5 augustus naar Alseberg gekomen met proviand, met de knapzak waarin

---

eten en drinken stak voor de hele dag, en met een vouwstoeltje, kwestie van op tijd gratis te kunnen rusten...

In onze streek zijn er nog veel woningen waar een souvenir wordt bewaard aan het Kroningsfeest van 1934. En in onze hertogelijke kerk hangt een aandenken van groot formaat: een doek, geschilderd in 1935 door Yvonne Reper, een kunstenares die lange tijd in Alseberg, in de Grootveldstraat, heeft gewoond.

Het tafereel is een compositie met centraal de levensgrote afbeelding van kardinaal Van Roey. Naast hem rechts, staat pastoor Kestens in superplie en met stoel. Helemaal links Mgr. Micara, pauselijk nuntius die de persoon naast zich bijna helemaal verbergt. Deze, van wie we alleen het profiel en de kepie zien, is generaal graaf André de Jonghe d'Ardoye, erevleugeladjutant van Koning Albert. De drie prelaten in de nabijheid van de kardinaal zijn mij onbekend. Uiterst rechts, in zwarte soutane, is onderpastoor Celestin van den Blik afgebeeld. Tussen de twee Alsebergse geestelijken staat het gekroonde beeld van Onze-Lieve-Vrouw.

Dit schilderij, dat getuigt van een evenwichtige conceptie en uitvoering, kreeg als achtergrond een fraai en volledig dorpsgezicht.

**De kroning
van O.-L.-Vrouw
van Alseberg
door kardinaal Van Roey
(schilderij
van Yvonne Reper).**

Spotnamen in Beersel

MARC DESMEDT

Tot ongeveer honderd jaar geleden waren de mensen helemaal niet mobiel. Ze leefden in kleine gemeenschappen, gebonden aan eigen grond en tradities. Het leefgebied strekte zich voor de meesten uit over gebied dat binnen een halve dag lopen kon bereikt worden.

Iedereen kende iedereen, niet de familienaam, maar wel de bijnaam. Hij was van oudsher het kenmerk van een geslacht of trok de afstamming na of was aan één persoon gegeven omwille van een eigenschap, een gebrek of een voorval.

Zoals ook op vandaag nog gebeurt tussen kinderen, was plagen nooit ver weg.

Hetzelfde gebeurde tussen de kleine dorpsgemeenschappen, die elkaar evenzeer belaagden door de smalle kant en de fouten van de burens uit te vergroten en zichzelf hierdoor een zekere superioriteit toe te dichten. Aan de basis lagen naijver en afgunst. De welstand in een dorp verhoogde de trots en de hoogmoed en deed het misprijzen voor hen die het minder goed hadden toenemen. Het deed bij anderen afgunst ontstaan.

Het was de voedingsbodem voor schimp en spot. De veten die erdoor ontstonden werkten eeuwen lang door; al behoren ze nu toch wel grotendeels tot de overlevering en de folklore.

In onze streek was het niet anders. Onze voorouders waren meestal arme mensen die het land bewerkten en er slechts juist genoeg uit haalden om niet van honger te sterven.

Het land, meestal gewonnen op het woud, werd door schapen en geiten afgegraasd. Het werd hoofdzakelijk heidegebied. Bewijs hiervan zijn de veelvuldige toponiemen waarin het woord "heide" voorkomt. In Beersel waren er nogal wat weiden en drassige beemden waar vee kon grazen.

Er was productie van boter en plattekaas die we nu ook "mandjeskaas" noemen. De "boerkes" verkochten hun waar aan de stedelingen van Brussel en Halle. Een handel die goed opbracht. In deze weiden plantten ze hoogstamfruitbomen, wat tijdens de zomermaanden een aardige meeropbrengst in verkoop van fruit opleverde. De Beerselaren waren dus handelaars in boter, kaas en fruit. Men noemde hen de "Parretters".

Oudere Beerselaars vertellen me dat de naam zou zijn ontstaan uit het Brussels dialect. Toen de kaasboeren van Beersel op de markt aankwamen zegden de Brusselaars: "de késboren zen g'a-parreiteit".

(van het frans apparaître of paraître = verschijnen of aankomen). De kaas die ze niet verkocht kregen, werd gezouten en in kelders "gerijpt". Aldus ontstond een nieuw product, de "Brusselse" kaas en wel in twee varianten de "schepkaas" en de "ettekkaas".

Wie de kazen kent weet dat het sterk riekende kaas is, vooral wanneer hij "glazig" en "rijp" wordt. Uit afgunst voor de lucratieve handel en met de nodige spot dat ze er de bijbehorende "stank" maar moesten bijnemen kregen de Beerselaren de spotnaam "de kaasboeren".

De Lottenaars vormden al in oude tijden één afzonderlijke dorps-gemeenschap maar maakten tot 1927 wel deel uit van de gemeente Dworp voor het gebied vóór de Zenne. Erover was het Sint-Pieters-Leeuw.

Van deze gemeenschap wordt verteld dat ze leefden in een soort van Breugeliaanse traditie. Het volk van feestvierders. Eten en drinken, potten lambik en in lange slierten aaneengeknoopte zwarte en witte pensen. Wie het dan wat al te bont maakte werd getypeerd met de uitspraak "hij hangt de panch oit". Voor iemand die veel dronk en vaak "zat" rondliep zei men "Das een echte zatte-panch". Vandaar de spotnaam: de pensen.

Het kleinste van de vijf dorpen is Huizingen. Het vormde een gemeenschap met Buizingen en Eysingen dat met de bouw van het kanaal Brussel Charleroi helemaal verdween. Het was een kleine, op zichzelf teruggetrokken groep mensen, levend rond de oude kerk vlak naast het kasteelpark. De Huizingenaren schijnen nogal onderworpen te zijn geweest want ze mochten geen stro verleggen of ze moesten de toelating vragen aan de kasteelheer, die ook de burgemeester was en dus alles voor het zeggen had. Al te vaak vroegen ze: weet meneerke van het kasteel het? Heb je de toelating van mijnheer de burgemeester? Zoveel onderwerping bezorgde hun dan ook de spotnaam "de heren van Huizingen".

Maar volgens sommige ouderen (en het wordt heden ten dage nog wel eens beweerd) hebben de Huizingenaren ook een beetje de houding van die kasteelheren overgenomen en kijken nogal neer op de mensen van andere gemeenten. Ook daarom werden zij misprijzend en spottend "de Heren van Huizingen" genoemd.

In het uitgestrekte Dworp, tussen bossen en op weinig vruchtbare heidegrond, leefden heel wat kleine boeren. Vetmesten van enkele varkens was een noodzaak, wilden ze het toch wat beter hebben. Aan deze beesten voederden ze dan alle afval en onbruikbare veldvruchten. Het allegaartje werd gekookt, in het dialect was dat "gezuie", en daarna met een houten stamper fijn "gestoempt". De brij die overbleef was zogenoemde "varkesdrank".

Het leverde een armoedige weeë geur op in de omgeving van hun

---

schamele huisjes. Door de andere dorpen werden ze daarom smalend de "drankstoempers" of de "drankzuiers" genoemd.

In Alseberg hadden ze meer geluk. Al van oudsher werd er door de hertog van Brabant een "hertogelijke" kerk gebouwd. Ze staat halverwege de Kerkenberg, en om ze vanuit het dorp te bereiken moeten heel wat trappen beklommen worden. Het Mariabeeld "Sterre de Zee" werd er door een menigte van bedevaarders in smeekbeden aangeropen voor het bekomen van gunsten en het genezen van zieken.

Zoveel volk bracht nering mee en de Alsebergenaren werden er alsmaar beter van. Om de bedevaarders de weg te wijzen werden er zo veelvuldig de klokken geluid, dat de andere dorpen die het hoorden hun burens spottend de "klokkenluiers" gingen noemen. De afgunst voor de meestal lucratieve handel, die op hoogdagen tot op de trappen gebeurde, leverde ook de veel viezere spotnaam "de trappenschijters" op.

De Alsebergenaren, erop wijzende dat de Molenbeek van Alseberg naar Dworp vloeiende en er vruchtbaarheid meebracht, repliceerden hierop met de straffe uitspraak: "*hadden die van Alseberg niet gescheten, dan hadden ze in Dworp geen eten*".

Om zichzelf in een beter daglicht te stellen lieten onze voorouders geen kans onbenut om de zwakheden van de anderen uit te vergroten en er, gedreven door afgunst, de spot mee te drijven.

Van generatie tot generatie werden de spotnamen doorgegeven en ook nog vandaag kennen we ze, ook al vergaten we in de loop van de jaren de "echte" aanleiding tot de spotnaam en werden ze vaak op een foute, te eigentijdse manier uitgelegd.

Erratum

In vorig nummer sloop een ernstige fout. Op blz. 22 drukten we twee wapenschilden af. Het rechtse was niet dat van Dworp maar wel dat van Lot.

Hieronder drukken we het schild van Dworp. U kunt dit blad eventueel uitknippen zodat u het goede schild kunt inplakken in het vorige nummer.

Onze excuses.

Colofon

En het dorp zal duren...

Is het trimestrieel tijdschrift van het
Heemkundig Genootschap "van Witthem" - Beersel

juli - september 2004 - nummer 23 - jaargang 6

voorzitter	Marc Desmedt Dwersbos 109 1650 Beersel 02. 377.27.94
ondervoorzitter	Edgard Winderickx Brouwerijstraat 18 1653 Dworp 02. 380.30.14
secretaris	Michel Vastiau Leeuwerikenlaan 10 1650 Beersel 02. 380.54.38
penningmeester	Piet Van Capellen Boomgaardstraat 12 1653 Dworp 02. 380.35.48

inlichtingen tijdens de kantooruren in het gemeentehuis te Beersel - dienst cultuur
02.356.66.78

Prijs van dit nummer € 6,20 - jaarlijks lidgeld bedraagt € 17, te storten op rekeningnummer
001-3114341-38 van het Heemkundig Genootschap "van Witthem" Beersel, met de vermelding
van naam, voornaam en adres, gevolgd door de aanduiding "LIDGELD".

Werkten mee aan dit nummer:

Jan Brassine, Giedo Debusscher, Marc Desmedt, Liberte Walsschot en Edgard Winderickx.

Samenstelling: de redactieraad

Verantwoordelijke uitgever: Marc Desmedt

Eindvormgeving en druk: Drukkerij B.V.B.A. Mariën-Deneyer - Dworp

*Heemkundig
Genootschap
"van Witthem"*